

ARDEREA CLIPEI

Acum nu plîng zădărnicia timpului ce
trece
Sub altă constelație se înalță această
dimineață
Altă lumină mai pură năvălește pe
geamurile larg deschise
în umbra cărora îmi aud inima bătînd și
gîndurile alungîndu-se
De ieri pînă azi, cineva a făcut gaură-n
cer
Și privim cu toții, uimiți, ploaia de aur ce
ni se revarsă în creștet
Acum în plină primăvară
Cineva a tulburat somnul astrilor
Cineva a dobîndit pentru noi toți, veșnica
tinerețe, cîntînd ...
Anotimpurile soarelui se rotesc
dintotdeauna pe cer

Același în cîntecul etern al frumuseții.
... Tu știi cît de fals e mitul păsării
solare
Al păsării Phoenix ...
Vezi, de aceea, noi, oamenii adevărați
nu renaștem niciodată din cenușă.
Ci ardem, lăsînd în urma noastră numai
lumină.
Nu rupeți, oameni, florile din sufletele
noastre
Și nu le așezați în glastre de humă
Cel ce trăiește dincolo de aceste rînduri,
în cîntec
Mi-a spus că nu-s obișnuite cu pămîntul
Și apăsarea lui le ofilește.
Nu rupeți oameni, florile din sufletele
voastre
Lăsați-le să se bucure,
Hrănindu-se din lumină de inimă.
HELGA J.

ARC PESTE TIMP

9 mai 1877. 8 mai 1921. 9 mai
1945. Trei petale în buchetul de
sărbători care însoțesc în fiecare
primăvară triumful deplin al natu-
rii și al vieții. Trei sărbători dragi
poporului român, trei petale în su-
fletele înălțate de credința nestră-
mutată în libertate, demnitate, pace.

Ca un arc peste timp, aceste mo-
mente se înmănușiază într-un iz-
vod de speranțe, încredere și impli-
niri. Speranțe ce se leagă de viito-
rul păcii, de liniștea pe care încă
o mai tulbură glasul armelor, de
ochii nevinovați ai copiilor care re-
fuză amenințarea rece a războiu-
lui, care cer în locul pericolului a-
tomic dreptul de a trăi, de a iubi,
de a se bucura.

Încredere în destinul luminos al
patriei, în calea spre o viață tot
mai bună, mai demnă, spre care
Partidul Comunist Român, creat în
mai, acum 62 de ani, conduce po-
porul nostru în anii socialismului.

Impliniri, născute din momentele
fierbinți ale istoriei noastre, între
care proclamarea independenței de
stat a României, la 9 mai 1877,
poartă peste cei o sută de ani și
mai bine de existență ca „națiu-
ne de sine stătătoare” întreaga glo-
rie a ostașilor români. Jerfa lor,
pildă de eroism și fior patriotic, stă
azi chează libertății noastre na-
ționale.

Trei sărbători, trei petale ale a-
celuiași buchet cu care fiecare pri-
măvară reintră în casele și în ini-
mile noastre ca o sărbătoare a
vieții renăscute.

V. A.

Primăvara artei studentești

Cinstea de a găzdui etapa finală a celei de-a XV-a ediții
a Festivalului artei și creației studentești, secțiunea „Formații
corale și instrumentale”, integrată în cadrul Festivalului național
„Cîntarea României”, semnifică pentru Centrul universitar Timi-
șoara nu numai un omagiu tineresc adus acestor meleguri de
aleasă spiritualitate românească, ci și o nouă investitură de în-
credere în posibilitățile studenților timișoreni de a asigura con-
diții optime de desfășurare a manifestărilor înscrise într-un pro-
gram deosebit de bogat și valoros. „Orașul florilor”, cetatea uni-
versitară de pe malurile Begăi, a devenit în fierbințile zile ale
lui aprilie, înmiresmate de parfumul pomilor înfloriți, o scenă
deschisă tinereții, frumuseții, măiestriei artistice, precum și gazda
ospitalieră a participanților din toate centrele universitare, me-
sageri ai bucuriei exprimate prin cînt de a trăi liberi, în pace și
fericire anii cei mai minunați ai vieții: STUDENȚIA.

Reunind pe scena competiției tot ceea ce studențimea țării
are mai bun în domeniul creației și interpretării muzicii clasice și
corale, actuala ediție a Festivalului artei și creației studentești
a fost, de fapt, o nouă sărbătoare a spiritului tînăr, o nouă par-
titură de valoare la „Cîntarea României”. Sîntem bucușori că
acum cînd ierarhia stabilită de juriu și de publicul cunoscător de
muzică, i-a adus pe podiumul întrecerii pe cei mai buni să con-
semnăm o nouă și valoroasă reușită a studenților timișoreni. Tu-
tătorii participanților, în confruntările care îi mai așteaptă, mult
succes!

LIVIU EUGEN ANTON,
președintele C.U.A.S.C. al C.U. Timișoara

Din cuprins:

- Inițiativă și eficiență în
munca de asociație ● Pano-
ramic studentesc ● Radio-
grafii din complexul studen-
țesc ● Lex ● Exigențele pre-
gătirii profesionale - Fețele
sesiunii (II) ● Universitas ●
Jazz - Sibiu ● 150 de se-
cunde pe teren ● Se înse-
rează la Tokyo

AROMĂ DE LEGENDE

Mă înfășor într-un crepuscul de veac,
Căutînd să deslușesc taina luminilor
Ce mă inundă...

Ascult șoaptele pămîntului
muncit de sudoarea mîinilor
Și totul în jur miroase a busuioac și
a pîine caldă.

Doresc să cobor în citoriile
de marmură ale istoriei,
Să-mi ascult pașii răsunînd
pe lespezile timpului,
În șoapte poleite cu aromă de legende...
Și fiecare tresărire a gîndurilor mele
Va fi un cînt
La salba de minuni a țării.

AMFORA

Amforă plină cu gîndurile mele,
Cupă cu doine și murmur de izvoare,
Lasă să picure ofranda de sudoare
Pe altar de țară, inundat de lumina
din stele

Amforă plină cu visuri de aur,
Încinsă cu brîuri de spice și legende,
Lasă să curgă poeme incandescente
Pe fructe de țară încununată cu frunze
de laur.

TEODORA BACȘIȘ

CONCURSUL PROFESIONAL „TRAIAN LALESCU“

Între 22—28 aprilie a.c., la Facultatea de Electrotehnică s-au înregistrat temperaturile unei adevărate sesiuni. Ca în fiecare an, în această perioadă s-au desfășurat fazele locale ale concursului „Traian Lalescu“ la care, spre deosebire de alte dăți, s-au înregistrat adevărate recorduri: au fost realizate punctaje mari și chiar maxime.

Disciplinele de anul acesta: Fizică, Bazele electrotehnicii, Matematică, Mecanică și Programare.

Concursul a confirmat valoarea celor ce s-au distins anii trecuți și a deschis perspective noi celor din anul I. Se vorbește chiar de o afirmare fără precedent a „bobocilor“, aceștia susținîndu-și curajos prioritatea, chiar la unele materii mai puțin înrudite cu electrotehnica. La

Mecanică, de exemplu, premiul I a fost cîștigat de o studentă de la Electro, Pop Roxana, (I.A.C.), care a realizat punctajul maxim.

În rest, toate cele obișnuite legate de o astfel de competiție: emoții (mai multe sau mai puține), tensiune (220 V) și apoi așteptarea rezultatelor...

Pentru studentul Dan Sfirlea, II A.C., concursul a însemnat și premiul I la Bazele Electrotehnicii.

— E greu să obții numai note de 10?

— Nu e chiar atît de greu. E ca și cînd ai vrea să supraviețuiești într-o „grămadă dezordonată“; cred că sînt totuși și unele renunțări în această notă.

— În afară de școală?

— Citesc. Imi plac muzica, filmele bune și muntele... Cred că

sînt un om foarte obișnuit.

— Cum ți s-a părut concursul?
— A fost foarte ușor. Nu prea am avut probleme.

Același concurs, i-a adus lui Voicu Filimon (II, E.T.C.) trei premii: premiul I la Matematici, tot premiul I, dar la Fizică și premiul III, la Bazele electrotehnicii.

— Ce părere ai acum, ca finalist?

— A fost destul de ușor... cred că am avut și multe șanse... Vreau să spun... mi se pare că am primit ceea ce am știut mai bine. Poate că este numai o părere.

— Ce te-a determinat să participi?

— Pasiunea pentru competiție, dorința de autofverificare și considerația față de cadrele didactice.

— Ai avut emoții?

— Nu prea mari, pentru că sînt la prima mea competiție. De altfel, cred că nu este atît de important să cîștigi un premiu. Și cei care nu au fost scriși pe lista învingătorilor au avut multe de cîștigat: printre altele, experiență.

MONICA TRAIȘĂ

NECESITATE ȘI LIBERTATE

Dreptul la viață
se capătă cu voia
întîmplării;

dreptul la moarte
il are oricine;
dreptul la iubire
nu-l au decît aleșii sorții
care se aleg mai departe
între ei.

Fără această selecție
universul n-ar fi decît
un imens ocean de iubire
în care pîrajele urii
s-ar vărsa inconsistente.

Fără această condiție
viața și-ar pierde prețul
neumbrită de gîndul morții
iar fericirea ar fi
o mare tristețe.

CONSTANȚA NIȚA

PUNCTE DE VEDERE

Reluăm (la cererea multor cititori — cadre de asociație) rubrica „Puncte de vedere“, care va trata subiecte generale ale vieții de organizație, gînduri, idei, principii de muncă. Rubrica trebuie să fie în primul rînd o dezbatere, iar de ce ea începe prin a lărgi discuțiile începute în numărul trecut, în cadrul anchetei intitulată „Inițiativă și eficiență în munca de asociație“.

Vă aflați, deci în legătură directă cu Radu Dorin, președintele Consiliului A.S.C. al Facultății de electrotehnică.

Ce e eficiența?

Eficiență este o activitate ce polarizează interesul unui număr suficient de mare de studenți la care aceștia participă fără constrîngere; o activitate despre care colegii îți cer relații, informații, te opresc pe coridor; te întrebă „cînd se mai ține“, după ce al nu știu citelea afiș a dispărut pentru a decora pereții vreunei camere din complex.

Eficiența — înseamnă îmbunătățirea

continuă a condițiilor noastre de locuit, de servicii de mese, prin contribuția cu o fărîmă de conștiință în plus a fiecărui dintre noi.

Eficiența este și obținerea de rezultate profesionale care să ateste o pregătire mereu superioară. Este dacă vrei, sesizarea îmbogățirii cantitative, calitative a cunoștințelor noastre despre meseria pe care societatea ne așteaptă să o practicăm la nivelul solicitărilor și a innobilării noastre spirituale cu fiecare experiență pe care o depășim.

Cum se poate ajunge la eficiență? Aceasta e întrebarea care cred că trebuie să stea în atenția fiecărui dintre cei care, la un nivel sau altul au un cuvînt de spus în ceea ce privește rezolvarea problemelor studențești.

Mă voi opri în cele ce urmează la cele citeva atribute pe care le consider indispensabile unei munci de asociație eficiente.

În primul rînd calitatea activistului de asociație de a fi reprezentativ pentru masa de studenți, cînd spun reprezentativ nu mă gîndesc la studentul pentru care nota de „10“ reprezintă o facilitate, la fel nu mă gîndesc nici la cel care promovează anul universitar la 1 octombrie.

Mă gîndesc la fel de puțin la cel pe care nu-l interesează viața de organizație ca și la cel care deținînd o funcție, se mulțumește doar să „ridice“ problemele studenților. Cred doar

în capacitatea de reprezentare a studentului care împarte în aceleași condiții și cu aceleași drepturi cu colegii săi toate spațiile destinate activității profesionale, cultural-distractive sau odihnii.

Cred în studentul care muncește zece ore pe zi în sesiune pentru a-și însuși în aceleași condiții ca și colegii lui materialul predat. Cred în studentul care are și în succese pentru că asta-l ține cu picioarele pe pămînt, nu-l rupe de realitate și îi alimentează voința de a le depăși. Într-un cuvînt, cred în studentul — activist care atunci cînd susține o problemă studențească folosește argumente proprii, pe care i le-a sugerat experiența sa, trăită alături de marea masă de studenți, în studentul implicat cu întreaga sa personalitate în viața colectivului pe care-l reprezintă.

În asociație nu e nevoie de oameni care numai să „ridice“ problemele sau numai să emită observații critice asupra lor. Ei trebuie să găsească mijloace și căi de soluționare a problemelor care-i preocupă pe studenți și care să slujească intereselor constructive și bine intenționate ale celor care le-au sesizat. Iată de ce e absolut necesar unui activist de asociație competența cerută de rezolvarea corectă și oportună a sarcinilor sale.

Am enunțat astfel încă o coordonată esențială a activității studenților pentru studenți: oportunitatea

în asociația noastră nu este admisibilă atitudinea de a activa atunci cînd avem timp. Munca de asociație nu este un „hobby“ care să ne ușureze petrecerea timpului liber. Ea se cere desfășurată la momentul oportun, adică atunci cînd masa de studenți are nevoie de rezultatele ei.

Nu poate lipsi din această enumerare, nota de responsabilitate conștientizată pe care trebuie să și-o asume un activist de asociație din momentul în care devine exponent al masei de studenți, o responsabilitate bine înțeleasă care să se sprijine pe o caracter ferm, o corectitudine și o integritate morală de nezdruccinat.

Din această trăsătură decurge cu necesitate consimțirea la o disciplină ordonatoare și subordonatoare de neîncălcăt. Este o caracteristică a muncii de asociație, care acum, la vîrsta studenției își găsește abia forma ei incipientă de înțelegere. Și munca de asociație își mai adaugă prin aceasta încă un merit: acela de a te face să constăți cît de important este într-o colectivitate care desfășoară o activitate coordonatoare, conducătoare și executorie, respectul pentru disciplină și nealterarea ei.

Insumînd, la final, cele citeva trăsături esențiale pe care am încercat să le trec în revistă în legătură cu condiția și calitățile studentului activist în cadrul organizației și dacă poate mai adăugăm o doză însemnată de suflet și dăruire, obținem imaginea unitară a unui ansamblu de activități pe care îndreptățit îl numim „munca de asociație“ așa cum o vedem din interiorul ei.

PANORAMIC STUDENTESC

În Aula Magna a Universității Timișoara a avut loc vineri, 25 martie, o interesantă consfătuire cu cadrele din centrul universitar implicate în pregătirea studenților pentru apărarea patriei. În cadrul consfătuirii au fost prezentate și debătute o serie de referate privind sarcinile organelor de partid, de învățământ și ale A.S.C. în legătură cu pregătirea militară, organizarea și conținutul acțiunilor din acest domeniu, concurența cu unitățile și catedrele militare, rolul și sarcinile ce revin Asociației Studenților Comuniști în buna desfășurare a întregii munci în acest domeniu de o importanță majoră, cu profunde implicații instructiv-educative. ● Desfășurată paralel cu lucrările Seminarului metodic național al presei studențești, aniversarea împlinirii a 10 ani de activitate a revistei „Forum studențesc” a prilejuit o emoționantă întâlnire între generații, întâlnire pe care au ținut s-o onoreze cu prezența foști redactori ai revistelor de institut de odinioară („Agraria”, „Forum”, „Scalpelu” și „Micron”) și mulți dintre cei care au dat viață (din viața lor) „Forumului studențesc” de-a lungul acestor ani. În cadrul unei adunări festive, participanților cu merite deosebite în activitatea de presă le-au fost înmăinate diplome ale Comitetului județean U.T.C., ale Consiliului U.A.S.C. pe C.U. și ale revistei. ● După încheierea primei etape, la nivel național, a întrecerii „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, facultățile cu cele mai bune rezultate din centrul nostru universitar au fost: Facultatea de stomatologie (locul I), Facultatea de electrotehnică (locul II) și Facultatea de științe ale naturii (locul III). Un palmares modest în comparație cu cel al altor centre universitare și care evidențiază carențele — încă numeroase — din munca activului nostru de asociație. ● De curând ne-a căzut în mână un exemplar din ultima foaie volantă (nr. 3, decembrie 1982, dar credem că numai coperta datează din acea perioadă) a Facultății de mecanică Studențească, spirituală, promovind un umor de bună calitate, această foaie îi reprezintă cu onoare pe realizatorii ei — Adrian Bărăgănescu, Horia Crișan, Horia Santău, Florian Sasu — precum și „școala” caricaturistului Nick Lengher. Nu reprezintă în egală măsură Facultatea de mecanică — prezentă doar pe frontispiciu —, dar acesta este, probabil, specificul foii... ● Campionatul de fotbal feminin al Institutu-

lui de științe economice, Cupa „Femina”, a polarizat atenția iubitorilor de senzații tari în sport. De-a lungul celor trei meciuri pe care am avut ocazia să le urmărim am văzut cam tot ceea ce se poate vedea și în meciurile masculine din eșaloanele de tradiție, adică: faulturi grosolane, goluri de la mijlocul terenului, din corner și uneori chiar din aut, suduieii ca la... poarta stadionului, galerii infierbîndate, adidași veritabili și tricouri așa-zise „în dungii” (la 350 de lei bucata), certuri cu arbitru (nu i-a fost ușor, el fiind singur parte masculină) cu amenințarea părăsirii terenului (chiar în finală!) ș.a.m.d. Cupa a fost cucerită de anul II Economia industriei, construcțiilor și transporturilor, câștigător cu 2-0 în finală în fața anului IV al aceleiași secții. Momentul de maximă infierbîntare (în tribune!) a fost cel în care echipele au efectuat obișnuitul schimb de tricouri... ● După Anda Călugăreanu și Nicu Alifantis, prezenți de curând pe scena Casei de cultură a studenților, a fost rîndul lui Florian Pittiș și Mircea Vintilă să delecteze, de-a lungul a două spectacole de aleasă ținută, organizate de Cenaclul arte-

Cu ocazia serii Căminului I.C., s-au organizat concursuri dotate cu premii. În fotografie membrii juriului (S. DIMOIU, director educativ, Ciprian Alic — reporter „Forum studențesc”, Marcel Otea — președinte cămin) numărînd răspunsurile corecte în vederea atribuirii premiilor.

lor „Almatim”, publicul studențesc ● Interesantă ascensiunea lui Ilie Simion din anul IV Stomatologie. Respins la ansamblul folcloric „Doina Timișului” în anul 1979 pe motivul lipsei unor cunoștințe muzicale teoretice, s-a calificat anul acesta la faza finală a Festivalului artei și creației studențești, secțiunea umor, cântînd melodii populare cu text satiric... ● Laudă celor din căminul 7C pentru felul cum au înțeles menirea și necesitatea propagandei audio-vizuale, pentru modul în care își valorifică propriile resurse artistice și posibilități creatoare. Cităm din versurile lui Gabriel Firu, apărute la gazeta „Literatura”: „În urma noastră va rămîne un gol. / Privind spre el, ne vom simți aproape, / Dar nu ca două stele scilpitoare / Învăluite în aceleași raze, / Ci ca doi oameni care au crezut / Că-nfruntă veșnicia cu o clipă.” Il ru-

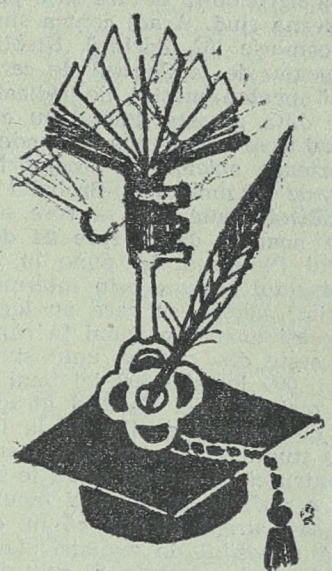
găm pe autor să ne viziteze la redacție. ● Ce mai vinde studentul: „baboș mare” (cămin 22, camera 204)?? Doar baboș știm ce înseamnă: pelican... Dacă dețineți cumva un bărbuș din această specie, adresați-vă cantinei 4C. Se va găsi acolo pește chiar și pentru un exemplar... gigant. ● Studiul în limba maghiară al „Radio Student” a sărbătorit de curînd 10 ani de activitate. Să-i urăm la mulți ani! ● În condițiile în care nu a avut loc, chiar de 1 aprilie, cea de-a treia ediție a Salonului național de caricatură și desen satiric la Casa de cultură a studenților, această lipsă a fost în parte suplinită de deschiderea expoziției „Cartea și proza umoristică” (din fondul bibliotecii prof. univ. dr. Ion Iliescu) și de spectacolul de satiră și umor prezentat de Cenaclul artelor „Almatim” și intitulat sugestiv „Ca de-nții aprilie”. ● Disputată sub egida Ministerului Educației și Învățămîntului și a U.A.S.C.R., etapa I a concursului profesional-științific studențesc de traduceri a prilejuit pentru prima oară participarea studenților nefilologi din cadrul Institutului politehnic. Concursul, desfășurat pe secțiunile engleză, franceză, germană și rusă, a organizat la 1 aprilie în întrecere aproximativ 200 de studenți din anii I și II, de la toate facultățile institutului. ● Sîmbătă, 2 aprilie, în holul Universității a avut loc vernisajul expoziției de pictură a studentei Adriana Ștefan din anul II Matematică-Fizică. Un debut promițător și o inițiativă de urmat... ●

● La invitația Comitetului de cămin de la 13C, a avut loc vineri, 8 aprilie, o interesantă și fructuoasă întâlnire între redacția revistei și cititorii. Desfășurată într-o atmosferă deschisă, colegială, și avînd un pronunțat caracter lucrativ, întâlnirea a evidențiat încă o dată necesitatea unei mai strînse colaborări între cititorii revistei și cei ce o scriu. De aceea așteptăm în continuare — și vom onora de fiecare dată — invitațiile la dialog venind din partea celor ce ne citesc. Deocamdată mulțumim frumoaselor noastre gazde de la 13C. ● În Universitate se intră din nou pe poarta din față. Ciudată situație a porților închise (și redeschise) continuă... ● La ediția din

acest an a Cupei „Dr. Iuliu Hațieganu”, tradiționala competiție între institutele de medicină din țară, desfășurată anul acesta la Iași, echipa medicinistilor timișoreni a ocupat locul al II-lea. Un rezultat meritoriu, în condițiile în care, prin tradiție, locul I este ocupat de echipa institutului gazdă. ● De mare succes s-a bucurat turneul cenaclului „E” al Facultății de electrotehnică (7-10 aprilie a.c.) în localitățile Lugoj (un spectacol) și Deva (trei spectacole). Acest turneu continuă bunele tradiții de a realiza propagandă pentru facultate și prin mesajul captivant al artei studențești. Un public format în special din elevi a umplut pînă la refuz sălile de spectacol și, se pare, mulți dintre viitorii absolvenți de liceu s-au orientat în acele momente de entuziasm către Electrotehnica din Timișoara. ● Cursul cursurilor: pînă la suma de 150 de lei au crescut „pretențiile” pentru cursul de drept al doctorului C.I. Poiană. Scumpețea cursului, fala profesurii... ● Lovitură de teatru! Aproape 1000 de studenți au fost excluși din căminele Institutului politehnic pe motivul că nu și-au luat cartela de masă de la începutul anului universitar. Situația cea mai tragicomică i-a lovit însă pe acei familisti, la care numai unul dintre preafiericiți a fost sancționat cu excluderea... Desigur, speculațiile în legătură cu combinațiile viitoare continuă! ● În cadrul ciclului de conferințe „Orizonturi politehnice”, la Facultatea de electrotehnică a avut loc o întâlnire cu căpitanul doctor inginer Dumitru Prunariu, primul cosmonaut român participant la o misiune spațială. Evocarea acestei prime epopei cosmice românești și a pregătirilor de ani de zile care au făcut posibilă această împlinire a fost însoțită de proiectarea a două filme documentare — unul din timpul evoluției în cosmos, celălalt din timpul antrenamentelor. Întreaga expunere a fost purtătoare a unui vibrant mesaj de pace, pentru salvagardarea „planetei albastre” și continuarea expansiunii umane în cosmos numai în scopuri pașnice. ● Extraordinară expoziția bibliofilă deschisă la Universitate în ziua de 20 aprilie și dedicată „Luceafărului” eminescian. Exponatele, de o deosebită valoare documentară (numeroase publicații, două picturi reprezentîndu-l pe Eminescu, chiar și un portret de calculator etc.) provin — așa cum ne-am obișnuit — din același inestimabil fond al bibliotecii prof. univ. dr. Ion Iliescu. ● Remarcabilă și, în același timp, singulară, inițiativa secției C.C.I.A. a Facultății de construcții de a organiza o seară culturală la care să participe studenții tuturor anilor de studiu ai secției. Un reușit program artistic l-a răsplătit pe cei care au avut încredere în modestele afișe anunțînd evenimentul și a încununat efortul deosebit al organizatorilor. ● După o întrerupere de trei ani, Studiul studențesc de radio în limba germană și-a reluat activitatea, prima emisiune fiind transmisă miercuri, 11 mai. Actuala echipă de redactori ai studiului este compusă din zece studenți ai Facultății de filologie și Institutului politehnic. Le dorim ca frumoase realizări să le completeze entuziasmul și viața lungă studiului renăscut.

Relatare despre sfîrșitul studenției

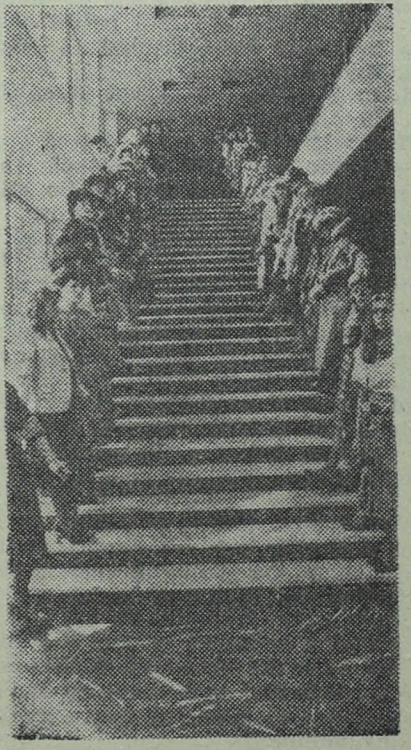
I-am urmărit, la sfîrșitul lui martie, pe protagoniștii cursului festiv de la filologie și aproape am uitat că în doar câteva zile studentia va trece la starea de amintire pentru o sută de colegi mai mari; m-am bucurat că prin adevărul emoției din cuvintele profesorilor noștri, Vasile Șerban, decanul Facultății de filologie, și Elena Ghiță, decan

de an, această promoție va fi, este una deplin individualizată și nu doar purtătoare a intimplătoare a unui număr în statistici (24); am constatat încă o dată că portretul unei generații se încheagă în multiplicitate, deci cite purtătoare de cuvînt ale absolvenților din 1983 (secțiile română, rusă, engleză, germană și franceză), tot atitea moduri de situare față de studenție: cu naivitate regăsită (Mihaela Moșneag), sau intuind tonul profesional (Ana-Maria Telbis), cu grație (Mariana Cernicova) sau cu luciditate (Mariana Crăciun), fără însă ca atitea alternative să excludă simțul umorului, dar chiar să-l presupună (Nausica Șerban)!

Fie ca revederea peste zece ani să demonstreze că legătura maestru-discipoli nu expiră la sfîrșitul studenției; că pentru foștii studenți victoriile importante se vor situa în continuare în domeniul cultural și nu la nivelul conflictelor de cancelarie; că profesiunea didactică nu este o grădiniță a drumurilor infundate și că le va rezerva bucurii spirituale și nu neapărat aventuri feroviare și turism cu anasina; fie să-și păstreze convingerea că uzul limbii trebuie susținut de cultura limbii și că dincolo de gramatică propriu-zisă există și o gramatică a profesiunii în care responsabilitatea morală, implicarea afectivă, simțul demnității și conștiința lucrului bine făcut validează achizițiile teoretice.

A. G.

Trepte spre împlinire.

ABATERI GRAVE DE LA LEGILE ȚĂRII

RĂUFĂCĂTORII N-AU CE CĂUTA ÎN MIJLOCUL NOSTRU!

„De ce ați venit tocmai la mine, alții sînt mai vinovați! Îmi pare rău, v-am spus că-mi pare rău! Dacă știam unde se va ajunge, mă opream la timp!” Acestea au fost primele cuvinte ale lui Liviu Bătrîn, fost student în anul IV al Facultății de zootehnie, la vederea reportofonului.

Iată pe scurt faptele care au dus șapte tineri (Manoil Zdrincă, Liviu Bătrîn, Tarcizius Movileanu, Marius Penda, Alexandru Nicolici, Călin David și Ioan Tomușca) în fața instanței.

În septembrie '82, Zdrincă și Movileanu pătrund în ferma Institutului agronomic și fură șase purcei, pe care îi valorifică în comuna Dezna (jud. Arad) contra sumei de 3.000 lei.

În decembrie '82, Zdrincă, Nicolici, David, Tomușca și inginerul Plopeanu de la Centrul de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru mașini de ridicat și transport uzinal repetă figura, de data aceasta ducînd cu ei șapte purcei, care iau din nou drumul comunei Dezna de unde era originară Zdrincă.

În perioada noiembrie—decembrie '82, Movileanu e internat la clinica de oftalmologie. Probabil pentru a mulțumi celor ce l-au însăntășit, hotărăște să fure o butelie din inventarul spitalului. În noaptea de 23 spre 24 decembrie, ajutat de Zdrincă și inginerul Plopeanu, își pune în aplicare planul și valorifică imediat obiectul sustras prin intermediul bandei lui Maniga, un „profesionist” versat, cu care au legături.

În aceeași noapte pătrund în căminul în care locuia Zdrincă și își însușește din camera unui student nigerian bunuri în valoare de 16.000 lei și 4.000 lei bani gheață.

Niște piei de miel Caracul atrag pe Zdrincă și compania la cabinetul de creștere a oilor de la Institutul agronomic, desigur, nu pentru studiu, ci pentru furt. Dar nu s-au bucurat mult timp de ele, pentru că în aceeași seară le-au pierdut pe toate la pocher.

Ca să se răzbuie pe decanul facultății sale, care chipurile „îndrăznise” să-i atragă atenția că nu e bine ceea ce face, atenționîndu-l că e posibil de exmatriculare, Zdrincă hotărăște să pătrundă în locuința acestuia. Și cum de la intenția la faptă drumul nu e foarte lung, în scurt timp decanul constată lipsa a vreo 20.000 lei.

Și, în fine, în ianuarie 1983, ca să-și acopere datoriile contractate la pocher, sustrage bunuri în valoare de 50.000 lei de la asistentul Gheorghe Nistor. Cel care le vînduse „pontul”, Liviu Bătrîn, a avut rolul de momeală: a invitat-o la el pe Cornelia Neag, care locuia la unchiul său Gheorghe Nistor și, știind că acesta nu este acasă, i-a subtilizat Corneliei cheia din poșetă, trimițînd-o amicilor săi prin fereastra deschisă. Urmarea a fost firească: în timp ce Bătrîn și colega lui stăteau liniștiți de vorbă, Zdrincă și Penda, însoțiți de Plopeanu (devenit indispensabil bandei prin mașina pe care o deținea) se deplasează la locuința asistentului lor, operînd cît se poate de „curat”. Dar cheia subtilizată cu atita măiestrie n-a mai putut fi „înapoiată” fetei și aceasta, ajungînd acasă a anunțat fără rețineri organul de miliție...

...Am aflat deci, în scurt timp, destul de multe și am putut aborda discuția cu unul dintre inculpați, care a fost și el — nici nu-mi vine să cred — student.

Rep.: Liviu Bătrîn. Un fost secretar A.S.C., reușit la admistere cu 9,66, a ajuns, iată, în fața instanței. Cum?

B. L.: După primii doi ani de facultate, în care am fost secretar, a început „coborișul”. Mai întîi au venit restanțele, absențele de la școală și am fost eliberat din funcție. Apoi l-am cunoscut pe Zdrincă. Nu am știut să-i deosebesc pe adevărații prieteni de cei falși.

Rep.: Să revenim la Zdrincă și ceilalți din bandă. Cum te-au „racolat”?

B. L.: La pocher. Am început ca admirator și, cînd s-a ivit un loc vacant, m-am așezat la masă.

Rep.: Cit ai pierdut atunci?

B. L.: O haină de piele, un lăntșor de aur și 12.000 lei. Pe urmă am continuat cu speranța că-mi voi redobîndi banii. Dar n-a fost așa.

Rep.: Cam mult, nu crezi? Și chiar n-ai observat că erai tras de sfoară?

B. L.: Pe moment nu. Abia mai tîrziu mi-am amintit că Zdrincă stătea în spatele meu pentru a comunica celorlalți ce am în mîna.

Rep.: Ce-ai făcut cînd ți-ai dat seama că sumele datorate cresc?

B. L.: Cuțitul îmi ajunsese la os. Mă certasem cu fratele meu, pe acasă nu mai fusesem de mult. Cred că părinții bănuiau ceva. M-am gîndit să-i caut pe cei doi, să-i rog să-mi redea măcar o parte din bani, urmînd ca restul datoriei s-o achite mai tîrziu. Nu s-a putut...

Rep.: Și atunci a apărut ideea de a recupera banii de la unul din profesorii voștri.

B. L.: M-a scăpat gura fără să vreau față de Zdrincă și ceilalți și n-am mai putut da înapoi. Am mai sperat totuși că n-o să vină Neli, dar n-a fost să fie așa. Cînd am auzit soneria, mi-am dat seama că totul e pierdut.

Asta a fost, din păcate, ar vrea să ne spună la scurt timp după discuția de mai sus, tovarășul procuror Constantin Popa. Zdrincă a procedat cu măiestria unui antrenor; și-a selectat oamenii cu atenție, avînd grija să-i „rodeze” la școala unui grup de hoți versați. Cu timpul, băieții au prins curaj și au început să acționeze singuri. Faptul că au ajuns să joace pocher cu niște bișnițari, cum singur îi numește (n.r. — dar cît de greu i-a venit să pronunțe acest cuvînt!), nu ne poate lăsa indiferenți. În puținul lor timp liber, studenții merg la teatru, la film, la o bere, mai trag un fotbal... Ei jucau pocher. Și nu cu oricine! Petrișan și Simion Sinca, pe scurt Păli și Simi, sînt vestiți în materie. În căutare de fraieri, i-au găsit pe amicii noștri și i-au jumulit bine, înglodîndu-i în datorii ce nu puteau fi acoperite prin mijloace cinstite. Aici — din păcate trebuie s-o spun — o doză de vină o deține și opinia studentescă, prea puțin sensibilă la cele întimplante. Pentru că se știa de jocul de pocher, „prieteni” lui Bătrîn erau cunoscuți. Un rol mai mare în acest sens ar trebui să-l aibă asociația, chemată să rezolve și probleme de acest gen. De aceea se cuvine să mulțumesc revistei „Forum studentesc” și studioului studentesc de radio, pentru sprijinul acordat în popularizarea acestui caz, o excepție din care trebuie să tragem învățămînte.

Cuvintele tovarășului procuror s-au oprit. Pe birou, dosarul închis, ascundea între copertile lui fapte reprobabile, care i-au dus pe cîțiva colegi de-ai noștri în spatele gratiilor...

TEODORA IDVOREAN

Holurile Universității oferă privirii curioase sau plictisite un scurt respiro spirital prin gazetele sale de perete. Sau ar trebui să ofere...

Pentru că lucrurile nu stau întotdeauna așa cum ar trebui!

Iată cîteva exemple:

Unu. Intitulată „Gazeta de matematică a Facultății de științe ale naturii”.

În aparență serioasă, practic neglijată. „De la începutul semestrului se propun spre rezolvare aceleași probleme cu un grad relativ înalt de dificultate” (Marcel Chelba, anul II Fizică).

Toate materialele sînt dactilografiate. Semnează: M. Bakonyi, S. Dragomir, anul III Matematică, și „Comitetul de redacție” (încetăți de cunoștință!).

Doi. Cu vădite inclinații artistice în conținut și for-

mă grafică. Se numește „Gazeta Facultății de științe ale naturii”. Din cuprins: poezia „Lui Labiș”, semnata de Manuela Radovan, anul I Matematică-fizică, din care reproducem:

Semnal

„Ce crudă a fost soarta cu tine
Copil al universului vrăjit
Căci ai lucit puternic ca un
fulger
Dar tot atît de iute ai
pierit”.

Anunț: campionatul de fotbal al anului.

„Pledoarie pentru particular sau și fetele se îndrăgostesc, nu-i așa?” (probabil o originală dezbateră

pe marginea unui articol al lui Constantin Stan din Scinteia tineretului, luni, 28 februarie 1983).

Bustul lui Mihai Viteazu, în tuș.

Responsabil în această perioadă: anul II Matematică-fizică.

Trei. Se numește „Cuan-ta” La zi! (pentru că e abia înființată?) Colectivul de redacție: Marcel Chelba, Adina Avacovici, Corina Bogdan, toți în anul II Fizică.

Prin grafică și conținut se justifică drept rezultat al interesului intelectual specific studentesc. E structurată pe rubrici, din care remarcăm: Ochii lumii, Orizont, Lumea științei,

De filosofie, Vernisaaj. Publică în serial o lucrare de filosofie premiată la actuala Conferință a cercurilor științifice studentești.

Soliloc despre un portret de studentă

Adîncă noapte de aprilie...

... Cînd mă așez, plin de revoltă și acrimă în suflet, la o oră la care aș avea cel puțin trei sau patru lucruri mai urgente de făcut, să scriu despre indiferență și toleranță, despre prostie și sfidare, despre pasivitate și falsitate, despre lașitate și obediență oarbă, în fine, despre un anumit mod — din fericire rar întîlnit — de a gîndi lumea și oamenii care ne înconjoară.

Am cunoscut în această seară o fată (se cheamă că e studentă) pentru care sarcinile profesionale și educative ale asociațiilor studentești, cultura și activitatea culturală sînt simple sintagme fără acoperire, frazeologie de dragul căpătuielii sau — cine știe — mercantilism și învîrteli într-o lume hidă, în care idealurile fac de serviciu la legea bunului plac.

Am încercat doi oameni, de-a lungul unei seri întregi, s-o convingem de imaginea ei deformată, de faptul că trăim într-o lume, în care valoarea adevărată nu poate fi înăbușită, trebuie și poate să se afirme. Dar cuvintele se loveau de ea ca de un zid și se întorceau îndărăt, elastice și golite de sens...

Discuțiile au pornit, ca de atîtea ori, de la această controversată revistă care este Forum studentesc: apreciată la nivel național ca una dintre cele mai bune reviste studentești și hutilă de (prea) multe ori în propria-i ogradă, de către unii care nu vor să înțeleagă că de la ei trebuie să pornească cuvintele și, rînd pe rînd, să se strecoare în paginile publicației. Am ascultat și de data aceasta noroiul cum creștea peste capetele noastre, satisfăcut uniformizînd...

De la revistă discuția a deviat apoi spre viața de organizație. Cuvintele ei, la sedința de dare de seamă și alegeri de la nivel de an a venit cineva de la Institut din partea Centrului universitar (!?) să „mușamalizeze” voturile.

Așadar, elementul nostru observă că voturile se numără superficial, că abținerile nici nu se iau în considerare, dar preferă să tacă, doar nu era să se pună rău cu tovarășul B. Și apoi, ce rost ar avea să se agite, cînd „în A.S.C. intră doar cei care vor repartiție în Timișoara și deci 50 de sutimi la media finală”. Ea nu vrea să rămînă în Timișoara și, în concluzie (logic, nu?), n-are rost să se ia de mîna cu demagogii.

Ulterior a fost însă aleasă (împotriva voinței ei?) membră într-un comitet de cămin. În această calitate nu știe nici pînă astăzi dacă ziarele pentru căminști trebuie distribuite de Agerpres, de portar, de responsabilul cu propaganda sau de prodecanul facultății... Se plînge doar de o stare de fapt. Nu primește publicațiile și de aceea nici nu le citește.

O privesc și nu mă pot dumiri ce strîmbătăți va fi avut de suportat la viața ei de-a ajuns să-și privească colegii (și toți fi sîntem colegii!) sau poate oamenii, în general, cu acest suveran dispreț. Arată bine: fața — un zîmbet îngăduitor, convins de supremația „filozofiei” ei de viață —, în rest trupesă, bine înfiptă pe picioare. O expresie a bunăstării. (Cînd am cunoscut-o umbla să-și procure un rimel de ocazie). Și atunci?...

... Stau, mă gîndesc și mă cutremur de parcă aș fi văzut o hidoșenie cu trup de broască și cap de balaur. Oricum, un portret tragic. Aș vrea ca în acest final să pot scrie: „Nu există nici o asemănare între cele relatate și realitate. Totul este o ficțiune creată de o afurisită insomnie de aprilie”.

Și poate că nu m-aș fi așezat niciodată să iau în condei acest exemplu periferic în societatea noastră dacă portretul incriminat și personajul aferent nu ar avea șansa de a deveni, peste puțin timp, medic...

HARALD ZIMMERMAN

Concursul nostru: Unde, cînd și cum a fost realizată și ce reprezintă această imagine. Așteptăm răspunsurile concurenților (și al factorilor de răspundere de la căminul 18 C)

DEFICIENȚE CE TREBUIE INLATURATE

Căminul 2 Complex, găzduind circa 150 de studenți români și cam tot ația de peste hotare, se vede pus în fața unor probleme deosebite ce se doresc rezolvate cât mai curînd.

Accesul în cămin este facilitat de imposibilitatea unui control riguros. Deci numai cine nu vrea nu intră, iar de rămas... Pe culoare, animație — personajele feminine se simt ca la ele acasă, ceea ce se poate spune și despre lipsa de curățenie — dintr-o cameră (29) se cumpără bere (25 de lei sticla), iar dintr-un oficiu mirosul de mâncare (pregătită pe reșou) te învăluie oricît ai încerca să-l ignori. Continuăm să bijbiiim pe hol și ajungem să constatăm starea sub orice critică a instalațiilor sanitare. Chiuvețele desființate pur și simplu, oglinzi sparte, țevi smulse, iar despre geamuri ce să mai vorbim.

Fac oarecum excepție instalațiile de la parter, unde se vede o ușoară înclinație spre ceea ce ar trebui să fie.

Intrăm într-o sală de lectură. Un neon își aruncă razele neputincioase spre a lumina strădania cîtorva studenți de a-și pregăti cursurile. Ei interpelăm pe doi dintre ei.

„În condițiile acestea (n.a. puține mese, scaune multe dar... inutilizabile) este foarte greu să înveți. În sesiune la fel!” (Iulian Cîntea, anul II Mecanică agricolă).

„Lumina nu e suficientă și e cam rece, dar oricum, vine vara... Se sparg ferestrele, iar la începutul săptămîinii nu poți studia datorită „urmelor” lăsate de cei care fac chefuri simbată.” (Chabi Salamon, an II A.C. Benin).

Dealtfel îmbunătățirea condițiilor din sălile de lectură este o dorință exprimată unanim. Studenții Vasile Popovici, Mircea Ungureanu, Călin Cîmpeanu, Ioan Baltazar, sînt doar cîțiva dintre cei care își doresc condiții cît de cît acceptabile în sălile de lectură.

Îndreptîndu-ne spre club nu putem să nu remarcăm aspectul dezolant ce-l oferă mesele abandonate, ferestrele rupte atîrnînd jalnic, ba chiar și un pat rămas stingher undeva pe hol.

La club se joacă tenis de masă, activitate care este unica ce îi preocupă pe unii studenți din cămin. Păstrînd proporțiile, între ceea ce am văzut în sălile de lectură și aici, nu e mare diferență. Poate doar atît că ușa pentru a sta închisă trebuie... ajutată de un student ce-și ia rolul în serios. În rest, nici măcar o emisiune la televizor nu poate fi urmărită, fiindcă nu sînt condiții, iar aparatul este defect.

Legat de cele constatate în urma raidului, cît și pentru a aduce subiectul în fața celor îndreptățiți să dea un ajutor substanțial la schimbarea stării de fapt, am discutat cu Ionel Lungeanu, președintele Comitetului de cămin, Alexandru Oprea și Vasile Țigan, membrii în comitet.

Ce aflăm de la ei?

Majoritatea greutăților vin de la faptul că, fiind un cămin cu mulți studenți străini, problemele ce apar sînt foarte complexe.

Comitetul a cerut în repetate rînduri ca sprijinul acordat de către cadrele didactice să se concretizeze în special la sfîrșit de săptămîină și seara, pentru a se încerca astfel rezolvarea problemei legată de disciplina din cămin. Lipsa disciplinei se repercutează asupra stării generale proaste a căminului.

Instalațiile distruse sau defecte au fost remediate (e un fel de a spune) în luna februarie, dar reparațiile făcute de mîntuială cer acum noi investiții. Și de unde? Fondurile alocate pentru reparații și înlocuirea materialelor lipsă sau inutilizabile s-au epuizat (?), iar cererile (nu puține) pentru acordarea unui sprijin au rămas doar... cereri.

Administratorul Ion Veselinov a fost înlocuit, și acum dezinteresul său față de problemele administrative ale căminului apasă greu pe umerii membrilor din comitetul de cămin, care, trebuie să recunoaștem, nu pot suplini în întregime și munca administrativă.

Ajungem să discutăm despre sălile de lectură. Vasile Țigan se referă la condițiile existente în prezent, ce influențează în bună măsură procesul instructiv.

Absența scaunelor și a meselor (care trebuie fixate definitiv cu ajutorul unui aparat de sudură) constituie un alt impediment. Și aici s-au făcut demersuri, ne spune Ionel Lungeanu, însă, se vede, ineficiente.

„O altă problemă cu implicații majore în actualele condiții este economisirea energiei electrice. Consumul pe ansamblu al Căminului depășește cu mult normele și asta în special datorită unei nejudicioase folosiri a energiei electrice” (Alex. Oprea). Ce s-a făcut pentru limitarea consumului irațional? Mai nimic! S-a reușit totuși punerea sub un strict control a panoului central. Puțin, foarte puțin comparativ cu adevărata campanie pentru economisirea energiei electrice dusă la alte cămine.

Serviciul la poartă (ajuns aproape o formalitate), cît și programul de autogospodărire ar trebui să comporte o serioasă și atentă analiză din partea tuturor factorilor

ce e o sală de așteptare”, recunoaște tovarășa directoroasă educativă. „Mai rău, acolo e totuși un șcaun întreg”, completează vicepreședinta cu probleme administrative. Mirări firești în fața ideii de a ține o ședință în care se reclamă schimbări într-o astfel de atmosferă. „Dezinteresul administratoroarei se află în centrul tuturor acestor greutăți; ca și dezinteresul, dacă nu reaua intenție a serviciilor tehnice” (N.R. asupra acestui aspect, de care ne-am lovit pretutindeni, ne vom ocupa mai îndeaproape într-unul din numerele viitoare).

Dar să vedem ce spune și tovarășa administrator Edith Szabo. „Munca mea constă în a face referat cu materialele cu care trebuie dotat căminul sau care necesită reparații”. „Scaupele rupte de care ați vorbit le vor plăti fetele, iar mesele aruncate, poți să spui că sînt lingă geam pentru că fetele nu văd să învețe”. „Referitor la perdele, menționăm că avem material transparent pentru a le confecționa, dar azi am primit mașina de cusut de la reparat”.

Cum colaborăm cu comitetul? Zilnic ne

Îl felicităm pentru realizările cu care se mîndrea: „rastel pentru biciclete și scaune în sala de lectură”, dar e prea puțin.

Ca o concluzie a anchetei efectuate, semnalăm refuzul administratorilor de a colabora cu comitetele de cămin (și chiar existența unor manifestări de intimidare a comitetelor), sub pretextul (uneori întemeiat) al neseriozității acestora.

Un număr restrîns de studenți dau dovadă de comportare necivilizată, față de care comitetul de cămin adoptă o atitudine de indiferență, iar administratorii de excesivă polemică.

Decanii de an sau îndrumătorii de grupă se implică foarte puțin sau deloc în problemele ridicate de conviețuirea studenților căminiști. La fa-
măliști situația e mai bună, dovadă că ne întotdeauna neînțelegerea dintre administrator și comitet e sursa tuturor relelor, responsabilitatea condusei studențești avînd un hotărîtor cuvînt de spus.

Iată de ce lansăm și pe această cale un apel la o comportare civilizată și cu adevărat studențească.

HORIA-CRISTIAN D.

LA GHİȘEELE TIMPULUI PIERDUT

Să te așezi înaintea colegului care așteaptă la teighea să-i furi cu bună știință chiar și un minut al răbdării sale e o nepermisă neobrăzare.

Dar acest lucru se întîmplă curent la cantina 1 Complex unde preț de multe minute rîndul este ținut pe loc de tot felul de „specimene” studențești care nu concep să stea la teighea.

Bucătăreasa Maria Ștefănescu abordează aerul detașat al celui care împarte ceva misterios și fundamental, „să nu mă miniați” pare a-i spune ținuta și tot așa de insolentă îi era și comportarea; țipa la unii studenți, iar altora care-i vorbeau la ureche le accorda mult dorită porție „de balast”. Iar respectivii, incințați, cochetau cu ostentație cu „puterea” administrativă a cantinei.

Am privit fetele celor care așteptau. Nici o reacție nu vădea inițiativa. O răbdare de neînțeles. Intre timp apăreau tot felul de indivizi cu halate albe, priveau la noi cu milă și competență și dispăreau. Bucătăreasa aducea pe o tavă 10 (zece) bucăți de friptură și le învîrtea pe degete, aruncîndu-le în farfurie. Rîndul se mai urnea puțin și tot așa, în decurs de o jumătate de oră, de cinci ori.

În privința aceasta, ne lămurește Liviu But, anul III Tehnologie chimică, membru al comitetului de cantină. Cauza acestor întîmplări este nepregătirea a 400 de porții, avîndu-se în vedere o posibilă restituire la magazie. Redistribuirea alimentelor neconsumate e o măsură corectă de economie a cantinei. Ea se face în prezența administratorului și a unui student desemnat din grupa de serviciu. Așa că porțiile respective au fost încropite pe loc de către „expeditivii” bucătării.

Este evident că timpul nostru pierdut aici nu poate accepta asemenea scuze, care sînt numai jumătăți de adevăruri. Cu un minim de interes în această direcție (nu numai în aceea de a „face referate”), comitetul de cantină ar putea depăși această situație în care studenții și personalul cantinei se privesc pe deasupra ghîșeului, nefăcînd nici unii, nici alții nimic. Pe de altă parte comitetul declină aprioric orice competență a sa în a rezolva problema celor care nu stau la cozi. Probabil pentru că s-a înmulțit numărul celor care, la această cantină, intră în față, crezînd că au vreun drept în plus. După opinia bucătăresei Maria Ștefănescu, acesteia sînt: „sportivi, membrii din comitet, organizatori ai discotecii, prieteni ai celor din grupa de serviciu” (și am adăuga noi, pentru că numărul lor era totuși prea mare; cei simpatizați de bucătăreasă și de studenții din comitet).

Părerea noastră e că aceste lucruri semnifică — dincolo de simpla enumerare a acestor fapte concrete, întrezărirea unui dezinteres organizatoric pe care justificarea tradițională a celor de la Cantina 1 C, „avem 1500 de abonați”, nu o poate risipi.

Așteptăm măsuri concrete și nu justificări.

HORIA DULVAC

IMPERATIVELE MUNCII EDUCATIVE

Fiecare cămin, fiecare cameră — spații ale ordinii și disciplinei!

responsabili. Programarea des repetată a aceluiași studenți pentru efectuarea unor servicii (activitatea de autogospodărire a devenit insuficientă) are urmări negative asupra procesului de învățămînt.

Am semnalat acum cîteva neajunsuri care au devenit probleme stringente; rămîne de văzut care va fi răspunsul celor în drept.

CIPRIAN ALIC

CIND COMITETUL E ENERGIC

Dormind aparent liniștit pe „odihnitorul” ultim loc al popului căminelor, **căminul 16 Complex** se află, prin grija noului comitet și al directorilor educativi, în lăudabilă schimbare. Ne-o promit atît severitatea cu care se pun problemele autogospodăririi, cît și interesul real al directorilor educativi de a face din acest cămin un spațiu plăcut conviețuirii.

Căminul 16 C se confruntă și el cu probleme, care, repetate zilnic, devin reprezentative: „curățenia” pe coridoare, incorectitudinea efectuării serviciului la poartă (cunoscută pe aici sub denumirea de „problema băieților”, manifestată prin faptul că „atunci cînd urcă nu-ți dai seama dacă e fată sau băiat”), „promptitudinea” cu care se răspunde la apelurile pentru muncă patriotică, aspecte pentru care, ne asigură Gabriela Luca, din anul II Științe economice, vicepreședinta cu probleme administrative, comitetul a găsit rezolvări radicale: „verificarea curățeniei se face atît dimineața cît și seara”, „în fiecare vineri — curățenie generală”, „săptămînal, trei camere ale Fecărui palier sînt programate pentru muncă voluntară” etc.

Iată în continuare cîteva aspecte surprinse la căminul 16 de redactorii ce au efectuat această (îndiscretă) anchetă.

FEMINITATE ȘI AUSTERITATE

O senzație neobișnuită o oferă imaginea holului lipsit de bilețelele cu anunțuri de vînzări-cumpărări. Smulgînd cite un afiș rătăcit, ca o gazdă excesiv de primitoare, însoțitoarea noastră, Gabriela Luca, ne mărturisește că tovarășa directoroasă educativă, asist. Maria Puri, e decisă să lichideze acest „flagel” (declarație de război pe care o va face fetelor și la ședința de cămin la care am participat: „Nu faceți bișniț, că chem miliția!”).

Război, care se pare, e greu de dus — cîteva minute după aceea, în colțul „oglinzilor” apar alte bilețele, ca ciupercile după ploaie.

Și mai mare ne-a fost mirarea cînd, în locul adevăratelor oglinzi pe care și le-ar fi dorit fetele, am văzut pereții goi; sticlele fuseseră scoase de pompieri, pentru a nu deranja la stingerea incendiilor”.

ADMINISTRATORUL E DE VINA

Ședința Comitetului de cămin se desfășoară într-o sală de lectură (variantă romantică); scaune rupte, fără picioare, mese aruncate de-a valma, praf ca într-o magazie de vechituri, ca să nu mai vorbim de lipsa perdelelor și a fetelor de masă. „Par-

întîlnim și spunem ce avem de spus, dar și comitetul ar trebui să-și facă datoria cu mai multă seriozitate”.

Atragem atenția tovarăsei administratoroare că acest gen de relații nu duc la nimic constructiv, amintînd totodată că în articolul 40, litera c, din **Regulamentul privind organizarea și funcționarea căminului studențesc**, se precizează că:

„administratorul sprijină comitetul de cămin în întreținerea și funcționarea instalațiilor, a altor aparate și mașini din dotare și că acesta face parte din comitetul de cămin îndeplinînd și funcția de secretar”.

Nu înțelegem astfel tendințele de izolare a administratorilor, de ignorare a activității comitetelor de cămin sau, alături, de afirmare excesivă a autorității, mergînd pînă la încălcarea prevederilor regulamentului de cămin. Le recomandăm tovarășilor administratori să recitească acest regulament.

IN LIPSA UNUI... JURNAL DE PREZENȚĂ

La **căminul 17 C**, administratorul e greu de găsit. Îl căutăm luni dimineața la ora 9,30 și îl găsim abia la ora 11,00, cînd se scuză că a lipsit cîteva minute.

„Activitatea dumnealui ar trebui să fie de 8 ore de serviciu, dar de cîte ori am avut nevoie de ceva nu l-am găsit. Colaborarea dintre noi se caracterizează prin absență din partea dumnealui, care cred că nu a mai fost de mult pe palier, să vadă starea căminului”, ne spune Gheorghe Dorcean, anul IV Matematică, președintele Comitetului de cămin.

Tovarășul administrator Iosif Piszacek invocă veșnicile motive (multe reale, din păcate!): studenții nu-și fac serviciul la poartă în mod corespunzător, distrug obiectele din dotare, ba chiar fură. Motiv pentru care, vreme îndelungată, clubul căminului stă închis (cheia la administrator!) și nu se poate deschide decît prin înlocuirea broaștei de către un angajat (acum foarte prompt) al serviciului tehnic.

„Dacă deschideam clubul, dispărea și corvora de iută”, e de părere tovarășa Iuliana Piszacek, soția tovarășului administrator, lenjereasă la același cămin.

E adevărat că unii colegi au dat dovadă de o atitudine total necivilizată, în comportarea de zi cu zi, în complexul studențesc ori la cămin, dar asta nu îndreptățește persoanele ce nu-și fac datoria să invoce acest motiv ca pe un panaceu universal.

Tovarășul administrator ne-a însoțit prin cămin. Studenții de serviciu își făcuseră datoria, iar I.P. părea plăcut surprins de această „neșteptată” (pentru dumnealui) constatare. Dezinteresul, dezinformarea în ceea ce privește problemele căminului, erau evidente: nu a reușit să ne numească nici una din cele cinci camere care făcuseră curățenie pe palier, nu-și amintea dacă în sala de lectură sînt mese sau nu, dacă la oficiul etajului I lipsesc prizele sau le-a reparat cineva, mărturisînd apoi, „cel mai mult soția a văzut azi de treburile căminului, eu fiind puțin plecat”.

EXIGENȚELE PREGĂTIRII PROFESIONALE

Privind printre vitralii

FETELE SESIUNII (II)

Principala menire a învățămîntului este aceea de formare multilaterală a oamenilor; cea a învățămîntului superior aceea de formare a viitorilor specialiști. Dar orice formă de învățămînt nu trebuie să piardă din vedere sporirea capacității de adaptare a indivizilor, familiarizarea lor cu exigențele calitative ale acestei lumi în accelerată schimbare.

Despre ipostazele sesiunii, „La examenul de estetică, tovarășul profesor doctor Ion Iliescu ne-a oferit posibilitatea ca, pe lângă materialul prezentat la cursuri și seminarii, să discutăm și rezultatele unor cercetări proprii, cu multiple conexiuni și soluții”, afirma în numărul 4 (82) al revistei noastre Mariana Cernicova, anul IV Filologie. „Examenul a trecut astfel de strictul monolog și am fost puși în situația de a susține, cu argumente viabile, puncte de vedere asupra subiectului preferat”. Un „climat de discuție, de regîndire a problemelor” este creat și de tovarășii lector doctor Iosif Cheie și lector doctor Stela Mirel la examenul de literatură română. Vești bune, așadar, de la Universitate, instituție care pare să se fi adaptat mai bine exigențelor unui învățămînt cu adevărat modern. (Totodată, ne cerem scuze dacă, din necunoștință am redus exemplele pozitive la cele două de mai sus. Ne place să credem că ele nu sînt singurele).

Pledăm pentru trecerea de la examenul-test de cunoștințe, la examenul-test de creativitate, implicînd, desigur, cunoștințele. Pledăm pentru formarea unor specialiști adaptați viitorului — deci, unor situații de maximă tranziție —, nu a unor oameni-biblioteca cu inteligențe sterile. Pledăm pentru accesul la bibliografie (și subiecte de examen corespunzător formulate) și verificarea unor cercetări proprii, a unor soluții constructive etc. Pledăm, totodată, pentru o mai largă înțelegere din partea unor dascăli, pentru evitarea stărilor de încordare și ner-

fapt, este vorba doar de o reducere considerabilă a numărului de biți ce pătrund în unitatea de timp prin organele de simț către creier. Inhibiția este în acest caz similară unei stări de satisfacție ce compensează, în parte, suprasolicitarea premergătoare.

Satisfacțiile compensatorii pot fi exclusiv senzoriale (privirea aruncată pe fereastră, o țigaretă bună, o cafea, o bucată de tort, ascultarea unei partituri muzicale preferate), cerebral-afective (parcursul unui roman polițist sau din mult solicitată serie a romanului de dragoste, gîndul la o ființă iubită) sau mixte (vizionarea unui film, de pildă). Tendința predilectă este aceea de realizare a unei compensări cit mai depline printr-un minimum de solicitare. De aceea destinderea vizează în general elemente previzibile, implicînd un grad foarte scăzut de nedeterminare. Portretul iubitului sau al iubitei, imaginat involuntar în timp ce ochii alunecă peste hîrtie și aceeași frază trebuie recitată de zeci de ori, nu este altceva decît transpunerea inconștientă a unei dorințe de refugiu pe un istm al familiarului. Tot așa, ar fi greu de închipuit ca cineva să citească „Fenomenologia spiritului” tocmai în sesiune...

Orice examen presupune momente de maximă încercare intelectuală și nervoasă. De aceea obținerea unor satisfacții compensatorii post-examinatorii cit mai complete și cu un minim de efort constituie o necesitate obiectivă a fiecărui ins. Unii preferă să doarmă și astfel să atingă nivelul cel mai scăzut posibil al stimulării (în somn deconectarea este aproape perfectă, singurele perturbații posibile asimilîndu-se în subconștient). Dar, pe de altă parte, de (prea) largă circulație se bucură expresii de genul: „Dacă iau examenul, mă-mbătî și nu de puține ori, după o probă dificilă, studenții se duc în întîmpinarea notei

A XVI-A CONFERINȚA A CERCURILOR ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI

Cuvintele „Premiul I pentru...” nu sînt decît o simplă formă de recompensare pentru mindria celui ce se ascunde în spatele cuvîntului „autor”; cuvintele însă — forme oficiale ale gîndirii — nu poartă cu ele nici de astă dată adevăr. Autorii veritabili se simt recompensați cu mult înainte de a li se acorda premiul, chiar din momentul în care au aflat ceea ce căutau sau, poate, chiar din momentul în care au pornit efectiv în cercetare.

„Ce ai simțit atunci cînd ai aflat că lucrarea ta a fost premiată?” — îl întreb pe NICOLAE GHINDĂ, deținător al premiului III (cu lucrarea AFLICĂȚII MOMENT) în cadrul celei de-a XVI-a Conferințe a cercurilor științifice studențești, secția Fizică. „Am fost bucuros”. „De ce?” „Pentru că... îți dai seama că munca ta este apreciată...” „Și valoarea ta este recunoscută oficial, de ce să n-o spunem!” „Da — și... într-un fel este și o confirmare a respectului pentru profesorul cu care lucrezi”. „Ți-ai spus vreodată că munca ta ar trebui să fie recompensată prin bani?” „Nu”. „Crezi că se poate face cercetare numai din pasiune?” „Da, dar cu condiția să nu fie piedici...”.

MARCEL CHELBA

TRUDIND LA TEMELIILE CUVÎNTULUI

După emoțiile F.A.C.S.-ului, Timișoara a fost din nou gazda unor întreceri de importanță națională.

Este vorba de Concursul profesional-științific de traduceri (a II-a ediție), care a avut loc între 22-23 aprilie și a fost organizat de catedrele de limbi străine de la Facultatea de filologie, cu sprijinul decanului facultății, prof. dr. Vasile Șerban. Nu în mod întîmplător Timișoara a găzduit o asemenea întrecere: anul trecut, la prima ediție a concursului, studenții timișoreni au obținut cele mai multe premii, au dovedit cea mai înaltă pregătire profesională de specialitate. Așa cum a afirmat unul dintre invitați, „Concursul profesional — științific de traduceri e menit să ridice nivelul de pregătire într-o armonioasă întîlnire dintre viitorii profesori de limbi străine, ingineri și medici. El are și o profundă semnificație artistică: încă de pe băncile facultății se pot depista viitorii artiști ai cuvîntului”.

Vineri, 22 aprilie, orele 10,30 în AULA MAGNA a Universității s-au întîlnit 232 de studenți, dintre care 99 — filologi și 133 — nefilologi, reprezentînd 21 de institute de învățămînt superior.

La premiere a fost mare agitație, cel puțin pînă a intrat juriul. Nu au fost schimbate doar impresii despre întrecerea care a avut loc, ci s-au împărtășit impresii despre orașul și Complexul nos-

tru. „Mi-am dorit întotdeauna să vin la Timișoara. Se vorbește foarte frumos în rîndul studenților din alte centre despre orașul vostru. Acum m-am convins și eu! Există aici o viață studențească, așa cum e visată ea din liceu. Pe mine m-a fermecat pulsul Complexului studențesc”. (Doina Marin — II Filologie — Iași).

Președintele comisiei, prof. dr. Vasile Șerban, a felicitat toți studenții participanți, dar mai ales pe „... cei mai buni dintre cei mai buni”. În continuare decanul Facultății de filologie din București, prof. dr. Paul Miclău, a adresat mulțumiri conducerii facultății, organizatorilor, pentru condițiile oferite. (Printre altele s-a organizat și o excursie la Buzias). „Să ne gîndim la „meciu” următor!” — au fost cuvintele sale de încheiere.

Apoi a urmat un moment de tensiune și decernarea premiilor.

Dintre studenții timișoreni s-au remarcat: Siegrun Jäger, anul I Filologie, care a obținut locul I la limba germană; Kummergruber Gerlinde, II Filologie — mențiune (germană); Ekas Gabriela, II Filologie, premiul special al juriului, (engleză). Dintre concurenții nefilologi: Andrei Moțoc (Medicină) — premiul I, Ioan Baltazar (Politehnică) — premiul al II-lea, Dana Ciofler (Medicină) — premiul al III-lea. Mențiuni: Svetlana Mișcolți, Alexandru Danciu, Georgeta Baum Hedwig.

Importanța acestei manifestări nu constă doar în caracterul ei de întrecere sau de verificare a cunoștințelor, a pregătirii profesionale. Traducerile sînt un dialog între limbi, ceea ce oferă posibilitatea unei legături între culturi, iar actul de a traduce este în sine un act de umanitate, de apropiere spre ceea ce are mai întîm un popor.

GERLINDE POLEN

ORARELE — O PROBLEMĂ ÎNCĂ NESOLUȚIONATĂ?

După cum mulți dintre cititorii noștri știu (din întîlnirile organizate în cursul săptămînilor trecute în complexul studențesc) în acest număr al revistei urma să fie publicată prima parte a anchetei cu privire la modul de alcătuire a orarelor. Punctul de plecare al acestei acțiuni publicistice îl constituie problemele ridicate de o bună parte din studenți, la ședințele A.S.C. din acest semestru. Cit despre punctul de „sosire”, acesta urmează să fie stabilit de către organele de învățămînt vizate.

Fiindcă finalizarea primei părți (Universitatea) întîmpină — la ora la care sîntem nevoiți să închidem ediția — greutăți, cerem scuze tuturor celor pe care îi dezamăgim acum, promiîndu-le că în numărul viitor (care va apare peste 2-3 săptămîni) vor găsi articolul așteptat. Deci, pe curînd!

Constructorii de la... Medicină

Cine ar fi crezut în mai anul trecut că vom gusta atît de curînd roadele muncii depuse atunci? Etajul V al Policlinicii nr. 3 (eliberat în urma instalării integrale a clinicii de chirurgie maxilo-facială în noul ei local de pe bv. Leontin Săiajan) era pe atunci o înșiruire deprimantă de încăperi în renovare, cu podele acoperite cu straturi uniforme, și compacte de moloz gros de pînă la sfertul de metru, cu slabe perspective de degajare. Era una din primele săptămîni sufocante ale verii trecute, de două ori sufocante pentru noi, studenții anilor III-V Stomatologie: pe de o parte climatic, dar mai ales profesional, prin înghesuirea noastră în stagii pe un singur etaj, ajungînd a lucra cite trei, ba chiar patru la cite un scaun. Mult prea mulți pentru aflulxul de pacienți ce tocmai 1-rupsese, mult prea mulți pentru manualitatea noastră în formare. S-au semnat convocatoare, și la nivelul anilor mici, căci, zicem noi, pînă se va va muta Ontologia — Paradontologia acolo va mai trece un timp, deci cei din primii ani vor fi principalii beneficiari ai noului spațiu. Apoi, eșalonat, pe parcursul a șase zile, sub îndrumarea profesorului Victor Se-

verineanu, aflat mereu printre noi, toate încăperile au fost curățate, încercînd încăperile norilor înecăcioși de praf ce se ridicau prin aportul pompieristic al unei echipe speciale de „stropitori”.

A fost, cred, una din cele mai frumoase și mai ferme acțiuni de muncă patriotică organizate în acel an, doar extrem de puțini membri ai A.S.C. rămîind din acele zile FARA amintirea transpirației șiroid pe față, a nasului înfundat ori a gurii năclăite de praf sau a berii băută în viteză la „Bastion” în bătaia aceluiași soare prea darnic, după terminarea săliilor „rezervate”.

Pentru ca astăzi, împreună cu colegii noștri de peste hotare, să putem asigura asistența stomatologică alături de dascălii noștri, cite patru ore pe zi, cite doi la 15 din cele mai moderne unități dentare din țară: „Dentior — 5” numărul lor urmînd a se dubla în curînd, căci noul spațiu le-o permite: noua Policlinică universitară stomatologică, titlu onorific recent obținut, și pe merit, dar aceasta e altă poveste mai frumoasă și poate mai lungă.

VOICU A. DAVID

Caricatură: VICTOR MOICEANU

voitate, a stresării și, în fine, pentru o reevaluare a condiției studentului în societatea noastră ce urmează calea unui progres formidabil în toate sectoarele de activitate.

În economia zilelor de sesiune, în autocontrolul absolut necesar — după cite am văzut — al procesului de învățare un rol important îl joacă ceea ce vom numi în continuare „satisfacție compensatorie”. Rolul satisfacțiilor compensatorii este acela de reducere a stimulării cognitive de-a lungul unei perioade de timp în care organismul (creierul, în special) „se odihnește”. In

5 pradă unei euforii ce nu mai lasă loc îndoielii...

Una dintre cele mai populare surse de deconectare rămîne însă cinematograful. Filmele se aleg cu grijă, cu predilecție pentru producții reconfortante (comedii, filme de aventuri etc.) ce nu ridică probleme de gîndire sau șocări ale conștiinței. O studentă, care văzuse „Concurs” (considerat cel mai bun film românesc al anului trecut) după un examen extrem de greu, declara că filmul nu făcuse asupra-i o impresie deosebită, că, de fapt, nu fusese momentul să-i placă. Regreta că nu optase pentru „Actorul și sălbaticii”...

HARALD ZIMMERMAN

PRIETENUL NOSTRU, MEDICUL

„Chiar dacă ar fi adevărat, cum spun unii, că educația nu-i dă omului o altă inimă, nici altă fire, că nu schimbă nimic, în adîncul lui și nu atinge decît aparențele, stării și spun că nici atunci educația nu este zadarnică“ (La Bruère)

Mobilizați de aceeași convingere am stăruit și noi pe lângă Comisia de cruce roșie a Consiliului U.A.S.C. al C.U. care, beneficiind de ajutorul unei surori bune, Comisia de Cruce Roșie a Institutului de medicină condusă de conf. dr. O. Băltăceanu ne-a pus la dispoziție unele materiale în beneficiul educației dv. sanitare.

Deci astăzi: CONSECINȚELE NEFAVORABILE ALE FOLOSIRII NERAȚIONALE A MEDICAMENTELOR

(I)

— Interlocutor: dr. LUCIA NEAMȚU — Clinica medicală semiologică.

— Rostul medicamentului este să aline suferințele, să suplinească unele indisponibilități parțiale ale organismului, să vindece. Cum poate fi el dăunător omului, chiar și în mică măsură?

— Omenirea dispune de un arsenal terapeutic bogat, circa 25.000 de substanțe medicamentoase, rod al permanentelor preocupări de a lupta cu suferința, cu boala, cu moartea.

Medicamentele sînt indispensabile, dar, totodată, folosirea lor nu este lipsită de riscuri, mai ales datorită graniței fragile dintre efectele favorabile și cele nocive. Majoritatea efectelor nedorite ale medicamentelor dispar spontan sau sînt puțin alarmante. Uneori, însă, acestea sînt de o gravitate extremă. Iată de ce, a devenit imperios necesară informarea publicului consumator de medicamente, în mod științific, convingător asupra riscurilor la care se expune uzînd și abuzînd de anumite medicamente.

— Chiar și ASPIRINA, „cea de toate zilele“ poate fi vinovată?

— Da, deși bine tolerată în tratamente de scurtă durată, folosirea ei abuzivă este grevată de o serie de efecte secundare, nedorite și, uneori, grave: dureri abdominale, scăderea apetitului, grețuri, diaree, vărsături, hemoragii digestive și cutanate, tumefacția buzelor, a limbii și a pleoapelor, tulburarea funcției rinichilor, scăderea auzului și a vederii, agitație, nervozitate, lipsa de coordonare a vorbirii, tulburări în comportament.

— Atunci, poate PIRAMIDONUL?

— Piramidonul, este consumat în cantitate mare pe plan mondial. Reacțiile nocive sînt rare dar abuzul poate să ducă la scăderea numărului de leucocite și trombocite în sînge, scăderea rezistenței organismului față de infecții, apariția unor erupții pe piele.

— Ce ne facem la durere, mai luăm ANTI-NEURALGICE?

— Desigur, dar cu precauție, toate preparatele cu efect de calmare a durerii conțin și Aspirină, dar mai conțin și Fenacetină, o substanță înrudită la bun și la rău.

— Unii sînt de părere că nu există boală care să nu capituleze în fața ANTIBIOTICELOR.

— Părere greșită, Antibioticele se folosesc deseori nerațional, la cea mai mică creștere a temperaturii sau în cele mai ușoare forme de gripă. Unii bolnavi solicită sau utilizează antibiotice în cazul unor suferințe care nu necesită acest fel de medicamente, creîndu-se astfel o rezistență a microbilor și medicamentul ne mai fiind destul de eficient în cazul unor maladii care impun antibioterapia.

— Și chiar cînd se indică, antibioticul nu se administrează oricum...

— Cînd este prescris de medic, acesta nu dă în totdeauna indicațiile necesare, sau mai frecvent le înscrie pe rețetă într-un cod puțin accesibil bolnavilor (un limbaj comun cu farmacistul). Antibioticele se iau după anumite norme.

— Spuneți-ne dv., cam ce ar trebui să cunoaștem?

— De exemplu cînd Tetraciclinele nu se administrează împreună cu vitamina B complex (sau iaurt) se produce dispariția florei intestinale normale urmată de tulburări serioase. Penicilinele pot determina manifestări alergice la piele și mucoasă (respiratorie, digestivă), iritație la locul administrării, șoc și chiar moarte. Cloramfenicolul utilizat necontrolat poate determina tulburări digestive și modificări severe ale tabloului sanguin, ș.a.m.d.

— Un prieten bun la durere, pe noptiera tuturor colegilor: SCOBUTILUL sau LIZADONUL.

— Da, folosirea lor abuzivă, însă, produce uscăciunea gurii, constipație, tulburări de vedere, palpitații etc.

— Mulțumesc, redactorul-șef ne-ar putea acuza de abuz de spațiu și asta dăunează revistei. Despre ce ne vorbiți în numărul viitor?

— Despre obișnuința pînă la dependență față de anumite medicamente, despre anticoncepționale sau despre medicamente interzise, despre tranșilizante sau poate despre concepțiile privind efectele „terapeutice“ ale cafelei, tutunului.

A întrebat naiv DANIEL BUMB

CONCURS

În dorința de a da un caracter cît mai larg activităților educativ-sanitare ale Crucii Roșii în institutele de învățămînt superior, Consiliul Național al Societății de Cruce Roșie, împreună cu Consiliul U.A.S.C.R. a luat inițiativa organizării unui concurs de creație literară și artă plastică studențească, intitulat „Pentru sănătate și umanitate“. Concursul se va organiza odată la doi ani, în cadrul Festivalului național al culturii și educației socialiste „Cîntarea României“. Studenții sînt invitați de a prezenta: poezii, proză scurtă, scenete și texte de brigadă, desene, pictură și grafică cu tematică educativ sanitară.

Fiecare participant se poate prezenta în concurs; la poezie cu 3-10 creații, la proză scurtă și texte de brigadă cu 1-3 creații; la lucrări de artă plastică cu cel mult 5 lucrări.

Concursul se desfășoară în 3 etape:

Etapa pe institut de învățămînt superior; pînă la 31 XII 1983;

Etapa pe centru universitar; ianuarie — martie 1984;

Etapa republicană; aprilie — mai 1984.

Concurenții clasati pe primele locuri la fiecare gen de creație vor fi distinși cu diplome, mențiuni și premii în obiecte, excursii. Cele mai bune lucrări de desen, pictură și grafică vor fi prezentate în expoziții, iar creațiile literare vor fi popularizate în presa centrală și locală.

(Detalii privind organizarea concursului se pot obține de la Comisiile culturale și de Cruce Roșie ale institutelor de învățămînt superior).

Dorim mult succes participanților!

Colegii noștri de amfiteatre

EXPOZIȚIE SIRIANA

Recent, Universitatea din Timișoara a fost gazda unei interesante expoziții organizate de studenții sirieni în cîntea zilei naționale a Republicii Arabe Siriene.

Încă de la intrare, vizitatorul este întîmpinat de organizatorul expoziției, Aref Al Kasim (anul IV Construcții), care oferă informații cu caracter general despre acest vechi leagăn al civilizației și culturii.

Însoțitorul ne conduce în tainele îndepărtatului început al vieții omului, care își găsește mîntuirea în multe locuri de pe pămîntul Siriei. Un prim popas în fața alfabetului Ugarit, primul și cel mai prețios dar oferit omenirii de cetea de pe litoralul sirian.

Apoi standul unde vechiul brocart sirian țesut din mătase și brodat cu fire de aur stă alături de noile produse a căror linie plastică a fost considerabil îmbogățită de către artiști. Următorul popas îl facem în fața unei imagini panoramice a capitalei siriene, Damasc, cel mai vechi oraș al lumii, azi cu o populație de 2 milioane de locuitori, păstrător al vechilor vestigiilor ale civilizațiilor îndepărtate în toată noblețea lor, alături de modernele edificii, surprinzătoare prin eleganță și frumusețe. Ilustrațiile reprezentînd moschea Ommayade și cele 3 minarete, alături de vechile case din Damasc cu vestibule, tavane și pereți din lemn, decorați cu gravuri și motive caligrafice, ne captează atenția prin farmecul lor specific. Dar ghidul ne prezintă și aspecte ale orașului nou, cu cele 5 complexe sportive și impunătoarele instituții de cultură care întîmpină viitorul în întrecerea victorioasă cu timpul. Noile realizări industriale sînt reprezentate și de barajul și hidrocentrala de pe Eufrat (8 turbine de cîte 100 MW) care asigură și irigarea terenurilor agricole. Mai vedem imagini ale cetății din Alep, gazdă a anualei sărbători a bumbacului, morile romane de pe Orot din orașul Hema, porturile din Latakia și Tartus, portul petrolier din Banias (unde s-a construit o rafinărie în colaborare cu România). Pădurea de coloane, arcuri și temple din Palmyra ne amintește de vestita regină Zenobia. Standul cu obiecte de artizanat, costume populare din diferite regiuni ale țării este următorul nostru popas. Ni se amintește și de serbările internaționale în cîntea zeiței Flora, organizate în fiecare lună mai la Damasc, manifestații care au loc sub semnul vestitului „trandafir de Damasc“.

Tablourile simbolizînd protestul poporului palestinian împotriva masacrelor izraeliene din Sabra și Satila arată că Siria sprijină lupta palestiniană.

Incursiunea vizitatorului se încheie în fața unui incintător „bazar“ de produse culinare specifice, urmat de cartea în care ne înscriem impresiile, într-o atmosferă caldă de muzică arabă, care ne-a însoțit de fapt tot timpul „călătoriei“.

Părăsim expoziția cu cele mai bune gânduri, incantații de farmecul exponatelor și de buna organizare a studenților sirieni.

DANA M.

FARMECUL DISCRET AL PRACTICII

Practica tehnologică. Pentru studenții anului III Energetică al Facultății de electrotehnică aceasta a însemnat aproape o lună „în deplasare“, la Electroputere Craiova. De ce Electroputere?

Uzina craioveană este o citadelă a industriei noastre electrotehnice. Produsele realizate aici, de la transformatoare-gigant de 400 MVA la locomotiva Diesel electrică, sînt binecunoscute. Mai mult, pentru studenții secției de energetică sînt în mare parte echipamentele care li se predau la cursurile de specialitate. Cu care se vor întîlni după absolvire, la locurile de muncă.

Este adevărat, cursul de echipamente se predă abia în acest semestru. Cunoștințele despre aparatajul electric sînt încă aproximative (deși la curs s-a făcut o prezentare generală, tocmai în ideea de a pregăti momentul „craiovean“). Părerile studenților sînt, ca de obicei cînd e vorba de activitatea lor, împărțite. Practica aceasta vine — după unii — prea devreme. Înainte ca teoria să fi avut vreme să fie bine fixată. După alții, aceasta e momentul potrivit. „Nu trebuie decît să deschidem bine ochii și să reținem cît mai mult. Practica va ajuta cursul, veți vedea.“

Părerile converg totuși cînd e vorba de importanța acesteia. „Practica de la Electroputere este o șansă pentru fiecare dintre noi, Avem ocazia să vedem procesul tehnologic de la A la Z, pînă la obținerea produsului finit, pot fi sesizate particularitățile fiecărui subsansamblu în parte, ceea ce nu se poate face în laboratoare, la facultate.“ (Adrian Stoian, secretarul A.S.C. al anului).

☆

Sîntem cazați la un singur cămin, băieți, fete și familii. Cămin mixt, așadar. Ceea ce nouă nu ne displace, s-o recunoaștem, mai ales că, foarte gentili, craiovenii ne-au rezervat parterul. Aflăm de pe un anunț afișat în hol că „în acest cămin sînt interzise chefurile“ (pînă la venirea timişorenilor, probabil).

Prima zi de practică e rezervată, conform obiceiului, instructajului de protecția muncii, problemelor organizatorice, ultimelor sfaturi. Catedra de electroenergetică, ce răspunde de practica noastră, mizează pe interesul studenților. Asistenții vor avea grijă de împărțirea pe grupe, secții, de frecvență. Restul însă depinde de noi. Curiozitatea noastră se va manifesta în cele patru săptămîni, studenții solicitînd vizite la laboratorul de înaltă tensiune, la cel de mare putere și la „Oltcit“. Uneori nici nu se mai așteaptă obținerea aprobărilor necesare. Grupa lui Marcel Zaberca reușește să pătrundă în laboratorul de înaltă tensiune, singurul loc unde nu s-ar fi gîndit s-o caute nimeni. Nici chiar cadrul didactic care face prezența. „Băieții erau curioși „să vadă“ pe viu un milion de volți. Cei de acolo ne-au lăsat să intrăm și să asistăm la o încercare a unui transformator de curent.“ Nu se poate spune că lipsește interesul. Cele două laboratoare moderne, bine cotate pe plan european, i-au lăsat pe mulți cu gura căscată. „E spectaculos. Nu știu de la cine a pornit inițiativa, dar am dovedit că ne preocupă tehnica de virf, că nu am venit degeaba pînă aici.“ (Cristian Martin).

☆

După cele șase ore zilnice urmează o partidă de canastă (campionatul e în plină desfășurare), o bere sau, pur și simplu, un somn necenzurat. Gurile rele afirmă că au fost văzuți și studenți răsfoind niște cursuri. Trebuie să recunoaștem, practica la Craiova implică și orele după-amiezii, seara, ba chiar și noaptea. Viața de asociație, 24 ore din 24. „O ocazie unică să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, cu calitățile și defectele noastre. Încă două-trei „Craiove“ și am avea un colectiv superb...“ (Chiș Petru). Decamdată, cartierul general al studenților practicanți e „Cina“...

Am auzit și critici: „A.S.C.-ul nu s-a implicat suficient în organizarea unor activități culturale. Posibilități erau. Avem activități pe care îi vedem doar dimineața, la practică. N-ar trebui să fie mai mult în mijlocul colegilor?“ (Luminița Dejeu). Un alt exemplu: studenții familiiști care au primit o cameră abia după 10 zile, deși se cunoștea situația lor cu mult timp înainte.

Tovarășul Pirvu, de la sectorul învățămînt al întreprinderii, e de părere că „seria de anul acesta e sub orice critică“. Părere care, sinceri să fim, nu ne prea interesează, din moment ce reproșurile sînt fie legate de deplasarea studenților pe (sau lângă) trotuar, fie formulate chiar așa: „Unii are ecuson, alții n-are.“

Cu adevărat important e că mîine-poimîine se termină și practica. „A fost frumos, deoarece am avut ce învăța. Iar vizita la „Oltcit“ ne-a permis să vedem o tehnologie de ultimă oră.“ (Bürger Dietlinde).

Pentru studenții anului III Energetică cele patru săptămîni petrecute în practică la Craiova au însemnat o reușită incontestabilă în lărgirea perspectivelor asupra activității profesionale, slujind foarte bine integrarea învățămîntului cu practica și producția. Ceea ce nu înseamnă că nu se mai pot aduce și îmbunătățiri.

VASILICA ANCUȚA

Între 14-16 aprilie, Timișoara, „orașul marilor posibilități“, a găzduit realitatea unei mari bucurii a sufletului: muzica de cea mai bună calitate a studenților țării. Iată-ne vibrând alături de participanții în atmosfera celui mai elevat spirit de competitivitate. Competiția desfășurată în orașul nostru a făcut dovada spiritului creator și interpretativ al studenților, a unei pregătiri muzicale deosebite. Confruntarea s-a desfășurat pe două secțiuni: învățământ artistic și amatori. Iată deci că și viitorii artiști profesioniști au avut prilejul să vadă în artiștii amatori adevărați concurenți, potențiali rivali pe plan artistic. Experiența artistică, modul în care s-au prezentat studenții și-au dovedit valoarea, capacitatea de receptivitate, maturitatea și mai ales puterea de concentrare, de efort constructiv. Contextul festivalului a oferit o gamă foarte largă de genuri — începând cu corurile mari, corurile de cameră, continuând cu grupurile vocale, soliștii vocali și instrumentali și terminând cu orchestre simfonice, de cameră, formații instrumentale și de cameră.

S-au evidențiat cițiva studenți pe care sperăm să-i auzim de cît mai multe ori și la posturile de radio și televiziune, care într-adevăr au lăsat o impresie covârșitoare, nu numai publicului, dar și juriului, prin talentul și virtuozitatea lor. Iată cîteva nume: Gheorghe Duda, Andrei Roșianu, Cristina Anghelescu (nume recunoscute și pe plan internațional), confirmînd din nou nivelul artistic înalt al muncii pe care o slujesc fără încetare.

Cvartetele și celelalte formații instrumentale (notabilă prezență a orchestrei de cameră a Institutului de medicină Timișoara — locul I) au avut o evoluție spectaculoasă, întrecînd mult posibilitățile unor

Confesiuni despre o pasiune

MARIANA MULLER — dirigoarea corului Facultății de mecanică

— Cîștigăm pentru a patra oară locul întâi la faza finală a F.A.C.S., (1975 la București, 1978 la Iași, 1981 la Cluj-Napoca și 1983 la Timișoara). Este greu să aduni 80 de persoane de la o singură facultate, sintem unicul cor din țară cu această performanță. Repetițiile au loc după ora 20,30, cînd vocea se află în perioada critică. Muncim cu suflet, cu patimă, aceasta este cheia reușitei, ei fac un lucru cu totul diferit de atribuțiile obișnuite, vin în contact, de ce să nu o spunem, cu arta, chiar fac artă. Există o inerție mare printre studenți, la fiecare început de an, cînd trebuie completate locurile rămase vacante, merg în amfiteatre cu rugămîntea de a veni la cor și aproape niciodată nu găsesc ajutor. „Recrutarea“ se face de către coriști, prin cămine, la cursuri și, cînd vreunul încearcă să vadă „ce mai e și cu corul ăsta“, de obicei rămîne. Noi dorim să fim ascultați măcar o dată, apoi credem că nu vom fi uitați și pentru aceasta solicităm o mai intensă popularizare. Este demnă de menționat inițiativa tovarășilor Anca Munteanu și Alexandru Nichici de a forma o comisie culturală a Facultății de mecanică, alcătuită din cadre didactice, secretarii A.S.C. cu probleme culturale, și metodiști, în scopul găsirii soluțiilor optime activității noastre prin sondaje de opinie, căutarea cadrelor și efectelor. Este o aplicare a inițiativei ingineresti ce sper că va avea rezultate bune. Studenții vin să cînte pentru întregirea personalității lor, pentru descoperirea frumosului dincolo de cifre. Există un mare factor educațional în aceasta, cu influență asupra comportării lor, la o vîrstă cînd mai sînt încă în formare. Pe urmă sînt satisfacțiile de a cîștiga, deplasările în care se dovedesc a fi un colectiv unit, ce știe să se simtă bine. Mulți foști coriști ne caută la spectacole și ne spun că pentru ei înseamnă ceva definitiv în studenția lor. Nu pot să nu-l reamintesc pe Dan Tunea, proaspăt cadru didactic al facultății, ce a făcut parte din prima generație de coriști și este actualul responsabil al corului. Repertoriul nostru se bazează pe piese de sensibilitate, încercăm și prelucrări de folclor bănățean.

În timpul festivalului am fost un singur, suflet.

Dacă ar trebui să ne caracterizăm într-o frază aș spune: nu cîntăm pentru lauri, ci pentru plăcerea noastră și a celor ce ne ascultă.

Confident: MARIUS GABOR

VARIAȚIUNI UMORISTICE ÎN GAMA FA (CS)

Aș fi regretat că vacanța de primăvară a elevilor se termină atît de curînd... dacă aș fi fost într-unul din corurile de studenți prezentate în concurs la Timișoara. Nu pretind că am voce; pe vremea cînd aveam ca toată lumea orele obligatorii de cor nimeni nu mi-a găsit calități vocale, nici măcar pentru încurajare, mai mult, din cauza înclinației pentru înghionțeli, jocuri de cuvinte nedorite pornind de la textele pe care le uitam de la o repetiție la alta, și alte semne de indisciplină, profesorul de muzică m-a trecut pe

la toate vocile, cu condiția să țin cît mai mult gura închisă, mi-a dat chiar și notă de trecere, numai să nu mă revadă la toamnă, iar dirigintele mi-a convocat părinții la școală și mi-a scăzut media la purtare... Ziceam, înainte să mă iau de povești, că aș fi regretat că vacanța de primăvară s-a terminat prea curînd, dacă aș fi fost într-unul din corurile supranumerare care au pus în incurcătură pe gazdele timișorene... Un instructor de dans de la Tîrgu-Mureș spunea unui reporter de la „Student-club“ că a constatat cu bucu-

rie interesul crescînd al tinerilor studenți pentru dansurile așa-zis clasice, „dansurile de parchet“, tango, vals, cha-cha, samba, charlestone (ași ghicit de aici că sînt un fidel ascultător al emisiunilor realizate de simpaticul Ion Stănică împreună cu Magdalena Boiană, vineri de la ora 15). Păstrînd proporțiile, „invazia“ de coriști la Timișoara e semn bun, chiar dacă o multime de concurenți calificați în finală, și atît, au trebuit să-și facă bagajele mai repede și să părăsească frumosul nostru oraș pentru că se anunță întoarcerea elevilor din vacanță, e semn bun pentru că tinerii regăsesc plăcerea de a cînta împreună cîntece din repertoriul clasic sau creații contemporane. Nimic nu egalează în valențe expresive vocea omenească (aici ași ghicit că am ascultat și emisiunea lui Iosif Sava dedicată corului „Madrigal“, din 1 mai)... Încă din copilărie i-am invidiat pe copiii-minune de la Corul Radiodifuziunii (promit să mă opresc aici cu dezvoltările autobiografice) și mi-ar fi plăcut să-i privesc pe semenii mei din spațiul vrăjit al scenei. Dar n-a fost să fie... Vă garantez că, în schimb, am fost un statornic spectator la festivalul studențesc. Totuși mă încercă dorința să încerc și eu să mă prezint la un concurs viitor, măcar pentru emoțiile competiției. E o simplă părere de banal spectator, poate vreți s-o aflați. Vecinii mei cîntă de cinci ani la acordeon, în fiecare marți și joi, de la cinci la șapte. Ce-ar fi să încerc și eu? Vă mulțumesc pentru atenție.

C. GENU

Din culisele festivalului

— Mirela Anghel, ești șefa comisiei culturale a Consiliului U.A.S.C. de la nivelul Centrului universitar, deci o persoană profund implicată în toate pregătirile ce-au fost necesare pentru buna desfășurare a etapei finale din cadrul Festivalului artei și creației studențești — secțiunea clasică. Cu ce probleme s-au confruntat organizatorii și cum au fost depășite surprizele de ultim moment?

— Recent încheiata secțiune a F.A.C.S. de la Timișoara a fost una dintre cele mai dificile de organizat, datorită numărului impresionant de participanți din toate centrele universitare ale țării și inerentelor probleme legate de repartizarea sălilor de repetiții, a planificării acomodărilor cu scena și nu în ultimul rînd, a întocmirii programului cadru pentru cele aproape trei zile de concurs colegial. Faptul că manifestările s-au

desfășurat în două locuri, la liceul „Ion Vidu“ și la Casa de cultură a studenților a necesitat și o perfectă dirijare a mijloacelor de transport ce ne-au fost puse la dispoziție. Am enumerat doar cîteva din principalele probleme de care ne-am lovit, dar pe care le-am dus la bun sfîrșit. Ceea ce mă bucură este faptul că noua comisie culturală a Centrului universitar și-a dat cu brio examenul de maturitate la doar cîteva luni de la reorganizarea ei. Sînt convinsă că de acum se poate conta pe toți membrii ei.

— În organizare a fost implicată doar comisia culturală?

— Da de unde! Chiar dacă „culturalul“ a dus greu, am solicitat și am primit sprijinul din partea tuturor comisiilor consiliului nostru. Fie „socialului“, „protocolului“ a îndulcit viața musafirilor noștri, fiind niște ghizi minunați, „organi-

zatoricul... parcului... ideologică... fotomonta... dori să r... tuturor c... secțiunea... mare reu...

— Care... studenții... — Din... cinci au... ză:

— Note... Orchest... lui de m... Facultății... Soliști i... nu — chi... niela Gid... Soliști... canto —

— Este... — Sinte... lanțul ge... F.A.C.S.

— Ne... — Deoc... tru că nu... Mai aște... Brașov, s... momentul... forumiștii... AN PARVULESCU

Redactorii noștri trimiși în alte centre universitare transmit:

BUCUREȘTI

C.U. București a avut șansa de a organiza finala Festivalului Artei și Creației studențești - secțiunea de muzică ușoară și de estradă, dans modern și contemporan. Ampla manifestare a Festivalului care s-a desfășurat pe parcursul a trei zile (1-2-3 aprilie), a demonstrat din nou nivelul calitativ deosebit al pregătirii muzicale a studenților și imensul potențial creator al acestora. Trei zile de festival în care tinerețea a fost inseparabilă de muzică și dans, trei zile de reale comunicări și confruntări colegiale între studenții artiști din toate centrele universitare ale țării. Larga varietate a genurilor a desenat convingător imaginea unei susținute și valoroase activități de interpretare și creație muzicală, pe fondul cărora prezențele ce s-au făcut remarcate au fost extrem de numeroase.

Așa cum era de așteptat, studenții timișoreni au fost din nou la înălțime, reușind să se impună în top-urile a șase secțiuni. La **Soliști de muzică folk**, **Adriana Volcovinschi** a obținut locul III. Cu atât mai valoroasă este performanța ei, cu cât ținem seama de numărul foarte mare de concurenți. (N. A. - Fiind invitată la festivalul „Armonii de primăvară”, organizat de C.U. Ploiești la sfârșitul lui aprilie, Adriana a confirmat din nou valoarea sa, obținând locul I. Felicitări!)

De la **Miruna Mureșanu** și **Adrian Dinu**, ne-am fi așteptat la mai mult. Desfășurându-și activitatea artistică sub patronajul Casei de cultură a studenților Timișoara, cei doi au obținut totuși un merituos loc III la secțiunea **GRUPURI FOLK**. Excelentă comportarea în Festival a formației de **DANS MODERN** a Institutului de medicină. **Carmen Iordache** și colegile ei au efectuat pe parcursul a două minute un veritabil galop de sănătate, ținută scenică și bun gust, care au convins juriul: locul II, la mare concurență cu „careul de dans” de la I.E.F.S. Tot locul II, dar la **DANS DE GRUP**, a obținut și formația Casei studenților, cu un ingenios spectacol de lumini și umbre. „DHD”-ul nostru cel de toate zilele, s-a clasat pe locul III printre **FORMAȚIILE DE JAZZ**. O mențiune pentru pianistul formației, **Atila Szabo**, mult apreciat de specialiștii genului din juriu. „- Am remarcat concepția tehnică și calitatea instrumentelor formației timișorene.” (Mișu Iancu - compozitor).

Marea performanță a Timișoarei universitare rămâne „**Celelalte cuvinte**”, cunoscută și arhicunoscută atât de pe scena Casei de cultură a studenților, cât și din prezentarea făcută într-unul din recente numere ale revistei „Forum studențesc”. La **FORMAȚII DE MUZICĂ ROCK**, locul I. „**Celelalte cuvinte**” au confirmat progresul muzicii tinere la acest festival. Încet, dar foarte sigur, timișoreni și-au strunit decibeli atât cât să ajungă în perfectă stare la urechile juriului, al căruia președinte a fost prof. **Nicolae Călinoiu**, rector al Conservatorului bucureștean și președinte al Uniunii Compozitorilor.

Bucureștii începutului de aprilie a fost o certă reușită. Foarte bun aportul organizatorilor festivalului, care au eclipsat în mare măsură deficiențele manifestate de sectorul social.

DAN PĂRVULESCU

P. S. - Despre performanțele studenților timișoreni în ediția a XV-a a Festivalului Artei și Creației Studențești vom reveni în încheierea acestuia, în a doua parte a lunii mai.

REDACȚIA

TIRGU-MUREȘ

Am găsit la Tirgu-Mureș prospețime, tinerețe și mai ales autenticitate.

FLORIAN MIHALCEA

Ansamblurile folclorice studențești prezente aici la faza finală a Festivalului Artei și Creației Studențești s-au dovedit adevărate păstrătoare ale tradițiilor folclorice, ale datinilor și obiceiurilor din zonele etnografice pe care le reprezintă. Au convins în acest sens formațiile Centrului universitar Cluj-Napoca, Baia Mare Suceava și Timișoara unde există o preocupare permanentă pentru redescoperirea unor filoaane folclorice. Spectacolele de o excepțională valoare artistică, au integrat dansuri și datini deja dispărute (de exemplu ansamblul „Românașul” din Centrul universitar Cluj-Napoca cu spectacolul „O ceată de călușei” și „Doina Timișului” din Centrul universitar Timișoara cu „Așa-i viața omului”).

Trei zile, de dimineață pînă aproape de miezul nopții sala Teatrului Național din Tirgu Mureș s-a dovedit a fi neîncăpătoare. (Duminică, la spectacolul de gală, cei peste 1.000 de studenți și oameni ai muncii din Tirgu Mureș, posessori de invitații, nu au putut beneficia de ele, în sală existând doar 600 de locuri. O greșeală a organizatorilor Consiliului A.S.C. din Centrul universitar Tirgu Mureș, care s-au dovedit, în afara acestui incident, gazde bune).

Complexul studențesc a fost a doua scenă a festivalului, spectacolele continuând pînă noaptea fîrziu în spațiul dintre cămine, în holurile căminelor, pe culoare, sau chiar în stradă. Pe alei treceau grupuri de studenți cîntînd, în fața căminelor studențești din toate colțurile țării joacă „Hora Unirii”, apoi o sîrbă o ardeleană, o horă...

Atmosfera de sărbătoare a cuprins tot orașul, vitalitatea și tinerețea a contaminat străzile municipiului.

O curiozitate pentru cei mai mulți dintre noi a fost spectacolul Centrului universitar Iași, care a impresionat prin prezența studentului Bușu Stare, cîntînd în aromână, și cea a lui Nzussi Jacques din Congo, care îmbrăcat într-un frumos costum popular, a cîntat în grai moldovenesc „Cîntă inimă și spune” și „Din sat cînd am plecat”.

Ansamblurile timișorene au fost din nou la înălțimea așteptărilor, premiile obținute fiind o confirmare a talentului, muncii studenților și competenței instructorilor. Juriul format din profesori universitari și folcloriști recunoșcînd pe plan național, a deliberat pînă la 4 dimineața.

Apoi... Apoi „Doina Timișului”, ansamblul Casei de cultură a studenților din Timișoara a devenit din nou laureat al Festivalului național „Cîntarea României”.

Palmaresul timișorean s-a îmbogățit cu încă 3 locuri I. Formația Casei de cultură a studenților din Timișoara - 14 brîuri din Borlova; Lucaci Aurelia, solista orchestrei „Doină Timișului” și Seminarul de etnologie al Universității din Timișoara cu „Aripa gîndului”; un loc II cu grupul „Mladost” și două locuri III - Orchestra „Doina Timișului” și formația „Datina” a Universității din Timișoara cu spectacolul „Ca roua nescuturată”.

Apoi luminile s-au stins căminele au rămas reci și tăcute, doar undeva în aer mai plutește încă același aer sărbătoresc.

IAȘI

Iași. 23-25 aprilie. Finalele F.A.C.S. la secțiunea umor. „Notez în grabă printre hohote de ris. Notez cit mai mult... totul. Da, ai ce scrie, într-adevăr... Sint în culise. Caut impresii despre Festival. Scriu. Punct.”

Va intra în competiție colectivul de satiră și umor „PULS”. Cum, care Puls? Puls-ul nostru, care ajunsese la cele mai înalte cote ale popularității. Băieții sint siguri de ei, își pregătesc recuzita, și, desigur spectatorii, așteaptă cu nerăbdare... Cortina. Start dezinvolt. Frămînt carnețelul în mîini și string pumnii. Hai băieți, e bine. Chiar și pentru mine scenariul Pulsului produce surprize. În sală atmosfera se încinge și risetele îmi amintesc de bucuria unui film cu Jerry Lewis. Urmează, îmi dau seama, un moment-șoc. Utilizarea unor efecte scenice deosebite. Aparatul de proiectie este pregătit. Se așteaptă. Nimic. Oare face parte din program? Nu cred. „Curentul, n-avem curent la aparat!”

N-am mai ris. Băieții devin agitați și simt cum caută, „în extremis”. Este depășit și momentul acesta. Replicile caustice și pline de umor sănătos sint primite cu aplauze, dar strigătele din sală nu cer doar bis-ul, ci și: „Microfoanele, mai tare!!!” Alte șicane? Alerg la sonorizare. Operatorii mă asigură că audiația e O.K. În sală. Se percep dialogurile cu intermitențe, scăzîndu-le astfel farmecul, și umorul, adevărat subtil. Înapoi la sonorizare. „Și mai vrei, dom'le? Mai mult nu si poți!”. Din nou în culise. Uf, tensiunea asta... Ce-o fi pe capul lor?

O masă trebuie scoasă de pe scenă. E ridicată, dar își pierde picioarele pe drum. Zgomot. Urmează finalul. „De s-ar sfîrși odată!” Cine a mai spus-o oare? Voci, hărmălaie. Ce naiba mai e și asta? Concurenții următori, se vede că și-au pierdut răbdarea și dau buzna peste noi. În sfîrșit. Cortina. „Bravo băieți, ați făcut tot ce v-a stat în putere”.

Cam asta a fost la Iași. Așa că la festivitatea de premiere locul III ocupat de grupul satiric timișorean „Puls”, o venit ca o neîmplinire, dar conjunctura în care el a fost obținut îi conferă o valoare apropiată de nivelul cu care Pulsul ne obișnuise.

Altele. Remarcabil startul grupului satiric „T.T.2”. Sala este incandescentă. Pur și simplu nu a fost replică, pînă într-un anumit punct, care să nu stîrnească hohote, în cascadă. Replici și din sală? „Sint nemaipomeniți... fantastici... dacă o țin tot așa ne-au topit (au spus-o clujenii, n.a.)...”. Din păcate, fără o dozare gradată a umorului, s-a ajuns în final la derută. Care e adevărata față a grupului, cea de nota 20. (din start) sau cea din final (ezitant și fără sav oare)? Oricum, un loc (III) pe podiumul prestigiosului festival, poate constitui un bun stimulent.

Studenții timișoreni au mai fost prezenți la secțiunea interpreți individuali unde doar nefecrirea de a concura umorul verbal printr-un gen artistic mai pretențios (pantomima) l-au frustat pe Liviu Poporțean de un loc și mai bun. Oricum, merită felicitări pentru bronzul adus de la Iași.

Tot aici fiind, nu putem uita duo-ul „U” și pe Daniel Pădurean pentru care însăși participarea în faza finală, poate constitui un motiv de apreciere. Felicitări tuturor!

Au urmat brigăzile artistice, cu adevărate recitaluri de umor, voce bună, dans și muzică. Fanii „Bum-ului” clujean au avut de ce să fie satisfăcuți, ca de altfel și admiratorii „scufițelor roșii” de la A.S.E. București, cele două brigăzi, împărțind un echitabil loc I.

Încă nu mi-a trecut amarul în urma frecventelor întrebări: „Cum, C.U. Timișoara nu participă cu nici o brigadă?” Așa e. Oare studenții timișoreni nu sint capabili să pregătească o brigadă cu adevărat reprezentativă sau...

CIPRIAN ALIC

CLUJ

Faza finală a celei de-a XV-a ediții a Festivalului Artei și Creației Studențești (secțiunea teatru, montaje și recitări) a avut loc în perioada 27-30 aprilie 1983, la Cluj-Napoca.

Chiar dacă orașul-gazdă nu și-a pus straietele cele mai însoțite, fiecare zi de festival a constituit o sărbătoare adevărată, prin nivelul artistic net superior atins de formațiile și interpreții individuali participanți, în comparație cu edițiile anterioare.

Alături de spectacolele trupelor de teatru studențesc de amatori cu o oarecare tradiție („Podul” - Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa”, CIB - Academia de științe economice etc.) și de cele ale I.A.T.C.-ului și ale Institutului de teatru din Tirgu-Mureș, formații și interpreți mai noi ne-au oferit momente interesante, de autentică trăire a fenomenului teatral.

Juriul, format din prestigioși actori, cadre didactice de la cele două institute de teatru, critici, esteticieni, reprezentanți ai U.A.S.C.R. au putut hotărî cu greu premiile la fiecare subsecție (teatru dramatic, experimental, colaj, document, montaje literare, recitări), datorită omogenității calitative a spectacolelor.

Formația Facultății de construcții din Timișoara a fost apreciată ca fiind interpretă „celui mai studentesc spectacol” („Fintina”, pe un text din I. L. Caragiale, în regia lui Romeo Radoslav), cîștigînd locul I la teatru colaj.

Echipa studioului de teatru „Thalia” al Casei de cultură a studenților din Timișoara a obținut locul al III-lea la subsecțiunea teatru experimental, cu piesa în limba germană „Die Frösche” („Broaștele”) în regia studenților Dietmar Zerwes și Helmut Frauendorfer, pe un text alcătuit din prozele Hertei Müller.

Formației de limbă maghiară a „Thaliei” i s-a acordat premiul al doilea pentru montajul intitulat „Missa Sollemnis”.

Liubița Raichici, din anul al III-lea al Facultății de filologie, care a recitat în limba sîrbă versuri din creație proprie, alături de Mihaela Pirva, de la Facultatea de construcții, cunoscută de publicul timișorean din spectacolele Cenaclului „Almatim”, au ocupat locul al II-lea la recitări (premiul I neacordîndu-se). Au fost apreciate favorabil și piesa de teatru experimental „Triumvirat”, jucată de studenții filologi, ca și „Zamolxe” de Lucian Blaga, regizată de studentul Constantin Rădoacă, în interpretarea secției în limba română a Studioului „Thalia”.

Considerînd cele cinci premii ale reprezentanților Centrului universitar Timișoara, un frumos rezultat, îi felicităm încă o dată pe toți participanții, mulțumindu-le pentru această minunată săptămîină de primăvară a artei studențești. Le dorim o activitate viitoare cel puțin la fel de rodnică și îndeplinită cu aceeași credință și dăruire.

GABRIELA BOCANETE

Revistele studențești între deziderat și performanță

Publicăm, în rândurile de mai jos, prima parte a unui sondaj de opinie, început în zilele desfășurării Seminarului național al presei studențești la Timișoara.

- 1) Aveți o revistă citită? De ce?
- 2) Cum reflectați problematica politică în paginile ei?
- 3) Pentru ce militează revista d-voastră?
- 4) În ce fel se realizează implicarea studenților gazetari în munca de asociație din centrul dvs. universitar?
- 5) Cum asigurați publicarea unei creații la nivelul exigențelor?
- 6) Dar dialogul cu cititorii?
- 7) Cum ați defini etapa actuală a presei studențești din țara noastră?

Invităm, la o dezbateră pe această temă de actualitate în ceea ce privește presa studențească, dezbateră la capătul căreia ne vom regăsi, noi studenții gazetari ai acestor ani cu năzuințele, împlinirile sau eșecurile descoperite sau naivitățile noastre.

Nădăjduim că vom primi în scurt timp și răspunsurile promise de colegii noștri din alte centre universitare.

Pentru început, două reviste bucureștene:

UNIVERSITATEA COMUNISTĂ

1) „Universitatea comunistă” este citită, în primul rând, de studenții Universității – cei care, de fapt, reprezintă rațiunea și condiția existenței sale. Studenții Universității citesc revista noastră pentru că, sub diferite aspecte, se regăsesc în paginile acesteia. Își regăsesc faptele de zi cu zi, propunerile, gândurile în reportaje și anchete. Își regăsesc întrebările, opiniile, punctele de vedere în interviuri și cronici. Pe de altă parte, studenții sînt extrem de interesați și de bucuroși să își regăsească numele și ca semnatori ai diferitelor materiale publicistice, fapt pentru care o mare parte a revistei este realizată prin aportul colaboratorilor din afara redacției. Revista este, în același timp, citită de cadrele didactice universitare, referirea la activitatea lor fiind nu numai inevitabilă, dar și necesară pentru întregirea conținutului și ridicarea nivelului calitativ al revistei. De asemenea, prin valoarea unor probleme ridicate precum și din pur interes, revista noastră este citită de studenți din alte institute, specialiști din diferite domenii etc.

2) Considerăm, că în esență, presa noastră trebuie să aibă un conținut și un caracter politic. Concret, aceasta se reflectă la noi astfel: pagina 1 este o pagină editorială care prezintă din punct de vedere teoretic punctul nostru de vedere asupra unor evenimente politice ale actualității și mai ales, implicarea Universității în cadrul acestora. Editorialul trasează, totodată, linia directoare a numărului care este nuanțată, exemplificată în cuprinsul acestora. Pagina 3 este în mod explicit, o pagină cu conținut politic. În mod implicit, toate celelalte pagini au un caracter politic, din conținutul lor detașându-se implicarea în actualitate a studenților noștri.

3) „Implicare și responsabilitate” se numea un editorial de anul trecut care sublinia necesitatea unei implicări permanente a fiecăruia dintre noi în viața organizațiilor din care facem parte, precum și necesitatea creșterii răspunderii fiecăruia față de problemele colectivității. Aceasta este obiectul principal pe care îl urmărim prin conținutul fiecărui număr.

4) Revista este a Consiliului U.A.S.C. și implicit, ea trebuie să-i reprezinte pe studenți. Răspunsul la această problemă este ușor de desprins din conținutul celorlalte.

5) Asigurarea unor producții literare valoroase, ori, cel puțin, interesante reprezintă o problemă că-

reia îi răspundem pozitiv mai rar decât ar trebui (fenomenul, însă, ni se pare valabil și pentru alte publicații). Selecția, evident, se face din ceea ce ni se propune de către studenții din Universitate care pretind că au tangență cu literatura. În pagina de literatură ne-am propus să prezentăm pe rînd, activitatea cenaclurilor facultăților din Universitate. Pentru a da posibilitate de exprimare și pentru a încuraja munca tuturor colegilor, inclusiv de la facultățile de profil tehnic, cu bună știință am scăzut, uneori, exigența selecției, în speranța unei evoluții ulterioare.

6) Dialogul cu cititorii se asigură prin organizarea ședințelor ordinare de redacție, deschise tuturor celor interesați, prin deplasări repetate ale redactorilor în mijlocul studenților, prin sprijinul larg primit din partea colaboratorilor care sînt cel mai aproape de problemele cotidiene ale studenților (să nu uităm, apoi, că însuși redactorii sînt studenți). Noi ne propunem tot mai mult să prezentăm exclusiv probleme care au în centrul lor studenții Universității cu faptele, opiniile și gândurile lor. Anchetele realizate sînt urmarea propunerilor cititorilor. În rubrica „Interviurile noastre” se regăsesc, de fapt, întrebările cititorilor. O formă de acțiune organizată de redacția noastră în colaborare cu unele cercuri științifice studențești o reprezintă întîlnirile studenților cu personalități ale spiritualității românești, oaspeții ai noștri (Marin Preda, Augustin Buzura, Al. Piru, Ioan Alexandru etc.). O noutate o reprezintă și includerea în revistă a unei rubrici în cadrul căreia studenții primesc răspunsuri, de la cadre universitare de specialitate, la probleme care îi interesează și care nu fac neapărat obiectul preocupărilor lor didactice (de exemplu: o expunere asupra formelor de manifestare a anti-umanismului contemporan, solicitate de studenții geologi).

7) Îmi este greu s-o fac, în orice caz nu am certitudinea că aș face-o cu precizie. Se pare că sîntem într-o perioadă de maturizare (dincolo de unele teribilisme, extravagante, pe de o parte, sau de unele naivități pe de altă parte). Atenție, însă, nu e vorba de o maturizare sinonimă cu îmbătrînirea. Dimpotrivă.

FLORIN ANTONESCU, redactor șef al revistei „Universitatea comunistă” – București

și CONVINGERI COMUNISTE

1) Citirea revistei depinde de distribuția ei în primul rînd, paradoxal, dar calitatea ei se apreciază după aceea. Că este citită și că atrage, o aflăm uneori de la persoane care au puțină tangență cu studenția. Că o considerăm o revistă bună în sine ne bucură, iar sugestiile referitoare la problematica specifică vieții studentului bucureștean, în funcție de veridicitatea lor, devin apoi subiecte ale articolelor și anchetelor noastre.

2) Parafrazînd pe cineva care spunea: „Politicii dacă nu-i dai o formă artistică n-are ce căuta pe scenă”, spune că revista dacă nu reușește să prezinte politicul sub o formă atractivă nu-i revistă. Fiindcă politica se poate considera și o anchetă despre modul de folosire a energiei, politic este și un comentariu asupra activității internaționale a U.A.S.C.R., sau, un interviu cu o personalitate. Este un mod de gîndire pe care-l puteți găsi în oricare din numerele revistei noastre, prin care am putea deferi să-i spunem așa „politica cotidiană”, fiindcă, orice articol poezie, filozofie, sau chiar un simplu cuvînt pot avea semnificație politică la urma urmei.

3) Pentru ca studentul de azi să înțeleagă care va fi rolul lui ca specialist mîine, nu numai din punct de vedere al pregătirii profesionale, ci și ca om, ca activist, ca cetățean al României socialiste.

4) Prin dialog – noi vedem, scriem, asociația remediază și răspunde la semnalele noastre.

5) Tot prin dialog, dar între membrii redacției, ținînd seama de avizul celor de specialitate.

6) Prin discuții cu colegii, cu ajutorul unei cărți poștale și mai nou prin întîlniri cu cititorii în cadrul unor seri ale revistei.

7) În general, etapele în presa studențească depind de valoarea redactorilor lor, de modul cum se face schimbul de generații în redacții, și de modul în care noua gardă preia ce era mai bun la vechia gardă. Așa cum era vestită odată Napoca – Universitară, cum e azi Forumul, cum va fi mîine... nu se știe cine, presa studențească e o presă care luptă tot timpul pentru problemele studenților. Deci o presă angajată din toate punctele de vedere.

CLAUDIU GEORGESCU,
secretar ad-interim de redacție la
„Convîngeri comuniste”

RADU CIOBOTEA

Dragă,

Sper că ai primit c.p. din Sicilia. Morala a fost să nu împarți camera cu marinari deși cel cu care am împarțit-o eu e contabilul care e altfel din pricina faptului că duce o viață foarte cinică cu un gramofon în cabină și cite cocktailuri vrea și lepuri gali câteodată și eu am zis dar plătești pentru toate băuturile astea dar el a zis nu dar e-n ordine.

Așa că avem trei zile pe mare despre care preotul a zis că e un lucru bun în măsura în care ne face pe toți prietenoși dar pe mine nu m-a făcut prietenoasă cu domnișoara P. care nu vrea să-l mai lase pe săracul Bill în pace fără să mai profite de faptul că e lăsată singură cînd coboară pe țarm. Contabilul zice că-i întotdeauna cineva

dar nu am putut vedea ce! XXXI foarte bine despre a scrie vei spune și așa și eu.

Carte poștală

Aceasta e o fotografie a țării Sfinte și a vestitei mări Galileea. Totul e f. răsăritean cu cămile. Trebuie să-ți spun o grămadă despre bal. Așa învîrteli și am să îți scriu cîrînd. Tata a șters-o pentru o zi cu Lady M. și sa întors zicînd încîntătoare femeie cunoaște lumea.

S.S. Gloria Greciei

Dragă,

Păi Balul a trebuit să venim la cină în haine și toată lumea a aplaudat cînd coboram. Așa că eu am cam întîrziat din pricina faptului că nu am fost în stare să mă hotărîsc dacă să port pălăria și pină la urmă am pus-o și am arătat grozav. Păi a cam fost o naivitate din par-

CROAZIERĂ

(II)

EVELYN WAUGH: Scrisori de la o domnișoară care huzurește

ca ea la bord de fapt spune asta despre oricine în afară de mine care zice el pe drept cuvînt e diferită doamne ce decent.

Așa că sînt jocuri de punte sînt infernale. Și în ziua dinainte de a ajunge la Haifa o să fie un bal costumat. Tata e foarte bun la jocurile de punte în special la unul numit shuffleboard și mîncîncă mai mult decît la Londra dar cred că-i în ordine. Trebuie să închiriezi rochia pentru bal de la bărbier vreau să zic noi nu tu. Domnișoara P și-a cumpărat una. Așa că m-am gîndit la un lucru f. deștept cel puțin contabilul l-a sugerat și anume să port hainele unui marinar le-am încercat pe ale lui și am arătat de groază. Săraca domnișoară P.

Bertie este groznic de nesociabil nu vrea să joace nici unul dintre jocuri și fiind pilit și seara trecută a încercat să se cocoțeze pe ventilator și ofiterul secund l-a tras afară și bătrîni de la masa căpitanului sau uitat întrebativ la el. Cuvînt nou. Literar da? Nu?

Așa că mi se pare că băiatul efeminat scrie o carte are un stilou verde și cerneală verde tea mea să cred asta cînd am privit în jur erau cam douăzeci

de fete și citeva femei toate îmbrăcate ca mine așa că cît de cinic se dovedește a fi contabilul. Bertie a arătat oribil de șters ca apaș. Mama și Tata au fost dulci. Domnișoara P. a avut o rochie de balet de la baletul rus care nu putea să fi fost mai penibilă așa că am băut șampanie la cină și am fost cu chef și se aruncau panglici de hirtie și eu am aruncat ghemul meu înainte de a se fi desfășurat și am lovit pe domnișoara P. în nas. Ha, ha. Așa simțindu-mă lejer iam spus stevardului nui așa căi distractiv și el a zis da pentru ăia care nu are de făcut curățenie doamne ce trist.

Păi bineînțeles Bertie a fost pilit și a mers cam departe mai ales în ceea ce l-a spus Lady M. apoi s-a dus în cabina contabilului cinic în întuneric și a plîns așa că Bill și cu mine l-am găsit și Bill i-a dat de băut și ce crezi a șters-o cu domnișoara P. și nu iam mai văzut pe nici unul asta arată numai la ce degradare te poate duce Băutura Diavolului vreau să zic pe el.

traducere de
GABRIELA BOCANETE

(Continuare în numărul viitor)

Starea maturității

Tăcerea pomește de aici
din lanul acesta cu bunăstare studiată
din porunca aceasta care se cheamă carte de căpătii
din cimpul tăiat de vînt în fîntini părăsite
din numărul doi imprăștiat ca semințele sub brazdă
răsărînd unul cite unul
singur...

Tăcerea pomește de aici
ciclopică

abundentă

ca ceasul al doisprezecelea îmbrăcat în ținută de gală
zac morți sau vii ceilalți
dincolo de lumea aceasta
și de ei ciclopul desparte
prin ochiul mare și albastru
cit un fundal de Rafael lipsit de elementare madone...

Tăcerea pomește de aici
nudă

ca o femeie la vinătoare de lepidoptere
cînd încercările rămîn fără succes
și ea se dăruie

se dăruie:

peste chipurile noastre coboară o ceață numită maturitate.

ANDREI FILIP

Dacă nu am în considerație activitatea de folclorist a lui Dumitru Caracostea, atât de importantă pentru modernizarea folcloristicii românești, ne întâmpină aceeași feroare a învățămîntului dornic să găsească în primul rînd principii ordonatoare, pe care o descoperim și în analiza operei eminesciene, clădită pe examinarea critică a contribuțiilor celor mai de seamă ale domeniului, „erudiția” care se regăsește la baza demersului său (închizînd o mișcare her-

cizează necesitatea cercetării estetice amănunțite care va veni după ce istoria motivului va fi stabilită (p. 48), iar în Miorița în Moldova, Muntenia și Oltenia. Obiecțiile d-lui Densușianu. Totalizări subliniază insistent utilitatea unui studiu stilistic al creației populare deși „aceasta cere mai multe însușiri și mai multă pregătire decît s-ar crede”, continuînd astfel: „Pînă acum nu vîd cine a făcut-o. E timpul să o facem sistematic — pentru că numai pe această muncă putem înălța edificiul înțelegerii științifice a poeziei populare. Și repet: dacă e să mi se aducă o învinuire, este că, vrînd să pregătesc și o vedere totală a evoluției, am fost nevoit să reduc aspectul estetic, să-l cuprind adesea într-o frază, într-un aliniat, pe cînd materialul îmi grăia la fiecare pas: mai mult loc poeziei ca poezie. Căci e o eroare să crezi că insistențele de a adînci această latură sînt de prisos: orice înțelegere, orice discuție e nulă, dacă nu trăiește adînc poezia, ca iconă totală. Prin natura obiectului, aici stă temelia întregii clădiri” (p. 192-193).

Caracostea este astfel cel dintîi cercetător care aplică la noi în studiul liricii populare punctul de

studiilor de romanistică: acolo profesia maestrul filologiei romanice W. Meyer-Lübke. În ce privește principala mea preocupare, literatura, nu vedeam cine în generația mea putea să aibă mai multă chemare. Cu greu ca strălucirea să-mi dea mai mult ce dobîndisem. Simțeam însă că tehnica filologică e temelia interpretării literare. Spre deosebire de criticii noștri toți, simțeam că drumul la literatură trece prin filologie. Și de aceea m-am hotărît să iau calea celei mai mari rezistențe. (subl. n. — I.O.) Este o fericire să te formezi sub direcția unui mare om de știință cu o operă de mare autoritate, chiar și atunci cînd însușirile tale nu se potrivesc cu concepția maestrului” (D. Caracostea, Miorița în Poezia tradițională română. I, p. 23-24). Refinem de asemenea și următoarea revelatoare afirmație: „Ca să mărturisesc deplin, gîndul meu nesăbuit era: nu să plec literatura în fața filologiei, dar să fac filologia să recunoască primatul esteticii” (p. 24).

3) D. Caracostea, lucr. cit., p. 25. Trimiterile la acest volum se fac în continuare în text.

4) D. Caracostea, Lenore. O problemă de literatură comparată și folclor, București, „Cultura Națională”, 1929, p. 83. Liviu Rusu se va opri și el în Estetica poeziei lirice (1937) asupra poeziei populare de asemenea dintr-o perspectivă stilistică.

5) Ne referim în special la capitolele Comparația, dominantă a limbajului poetic popular și Sfera semantică a comparațiilor poetice populare din Stilistica funcțională a limbii române. Stil, stilistică, limbaj, București, Editura Academiei R.S.R., 1973.

SENSUL ERUDIȚIEI LA D. CARACOSTEA

meneuțică deosebit de fecundă: mergînd de la teorie la texte și invers) se dovedește astfel expresia cea mai înaltă a nevoii de depășire a cercetărilor empirice, lipsite de orizont teoretic și de vocația generalizării. În constituirea unor criterii complexe de analiză a fenomenului folcloric un loc esențial îl deține la Caracostea criteriul stilistic care apare invocat încă în primele sale lucrări. Faptul ni se pare deosebit de semnificativ tocmai pentru valoarea pe care o dobîndește punctul de vedere stilistic în ansamblul preocupărilor lui Caracostea, ca și pentru felul în care acest punct de vedere s-a cristalizat începînd cu anii petrecuți la Viena în atmosfera de studiu și elevată emulație intelectuală de la seminarul Meyer-Lübke.

Specializarea în domeniul lingvisticii, fie și la un reprezentant al istorismului neogramatic așa cum era marele romanist, în chiar epoca în care lingvistica începe să organizeze spațiul epistemologic al științelor umaniste, pe care a preferat-o Caracostea, în ciuda pasiunii sale nedezmințite pentru literatură, printr-o fericită intitulare a direcției de evoluție celei mai moderne — de sorginte lingvistică — a studiilor asupra acesteia³⁾, este astfel hotărîtoare pentru formația sa științifică. Un alt elev „infidel” al lui Meyer-Lübke din aceeași perioadă, Leo Spitzer, va deveni și el unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai stilisticii. Seminarul vienez de romanistică se dovedește astfel o înaltă școală de rigurozitate și erudiție „pozitivistă”, dar, nu mai puțin, un prielnic teren de confruntare dintre vechile metode și cele noi, izvorite din interesul unor tineri lingviști pentru valorile estetice ale limbajului. Convingerea fermă că „descoperirile se fac acolo unde se întretaie mai multe discipline” și, în acest sens, că „A vedea de pildă filologia cu ochii esteticianului poeziei poate să aducă o învioreare și adîncire pentru ambele discipline”⁴⁾ l-a condus de la început pe filologul român spre știința care se naște tocmai dintr-o astfel de mediere: stilistica. Dacă luăm în considerare sursele teoretice deosebit de bogate care stau la baza Artei cuvîntului la Eminescu ca și unele referiri la astfel de lucrări privind estetica limbii din scrierile sale de folclor, stilistica reprezintă, credem, o constantă a „nesăfului” său metodologic de care amintea George Munteanu. Încă din primele sale studii asupra Mioriței (Miorița în Moldova, 1916), Caracostea pre-

vedere stilistic, pornind de la ideea că între poezia populară și cea cultă nu este o deosebire de esență ci numai una de grad. Conceptul de expresivitate, funcționînd atît la nivelul limbii, ca rezervor de virtualități, idee care stă la baza lucrării *Expresivitatea limbii române*, ca și în cel al limbii în act, ca expresivitate manifestată în creația artistică, devine unul din elementele organizatoare ale actului interpretativ: „După cum în lingvistică și în literatură, tot astfel și în folclor intuiția estetică își afirmă astfel drepturile alături de celelalte mijloace de investigație”⁵⁾. Există în studierea variantelor Mioriței subtile observații stilistice trădînd calitățile de fin analist ale lui Caracostea. Necesitatea unui repertoriu al imaginilor este nu o dată semnalată. Stilistica funcțională realizată de Ion Coteanu acordă o atenție specială limbajului popular iar în cadrul lui tipologiei imaginilor⁶⁾.

Construindu-și „mijloacele de investigație” printr-o neobosită și largă informație cuprinzînd mai multe domenii, dar structurată de la început pe cîteva puncte de vedere deosebit de actuale, Caracostea introduce în cultura română modalitățile moderne de studiere ale fenomenului literar așa cum începea el să fie gîndit în Europa perioadei interbelice cînd literatura este tot mai mult privită ca artă a cuvîntului. Erudiția sa, născută din nevoia atît de des exprimată de depășire a impasului pozitivist cît și a impresionismului în cercetare se dovedește a sta sub semnul maximei creativități. De aceea nu este un paradox faptul că opera lui oferă prilejul unei „inițieri” științifice în contemporaneitate, întrucît o serie de principii care caracterizează cercetarea „formalistă” contemporană au trecut prin această operă încă acum patru decenii.

ILEANA OANCEA

1) Ovidiu Birlea, elev și colaborator al lui Caracostea, spunea pe bună dreptate: „De altfel, nici unul dintre criticii și istoricii literari nu s-a mișcat cu atîta familiaritate în cîmpul stufoș și dezorientat al folclorului care reprezintă pentru cei mai mulți o pădure lipsită de puncte cardinale” (Prefață la D. Caracostea, Poezia tradițională română. Balada populară și doina, București, EPL, 1969, p. XXVIII).

2) „Ceea ce m-a hotărît să aleg Viena, mărturisește Caracostea, este faptul că acolo se afla centrul

O LUME PE SCENĂ

Instinctul de apărare — împăcarea conștiinței — o face ireală (cine nu refuză mizeria, sau n-o maschează măcar?)

Cerșetori, prostițute, orbi cumpărași, invalizi, forța politică înarmată, dezumanizată și dezumanizantă, teroare, brutalitate și... undeva în dosul scenei o frînghie pregătită pentru spinzurătoare. Și desigur, banii, valorile fictive, Conflictul — la un prim nivel — este cel mult discutat (dar puțin clarificat) între individul înstrăinat și societatea superindustrializată.

Drumul parcurs de ideea piesei este marcat de trei puncte creatoare: Autorul Romulus Guga; Regizorul: Dan Alexandrescu; Actorii: secșieii maghiare a Teatrului Național din Tg. Mureș.

Fiecare dintre ei are ceva de adăugat. Deja în titlul piesei; Față de titlul AMURGUL BURGHEZ dat de autor LUMEA UNUI SINUCIGAȘ, cum apare în traducerea în limba maghiară, deschide alte orizonturi de interpretare. Din perspectiva primului tîlu, ne găsim în fața cu mizeria unei societăți a banului, împreună cu toate efectele cursei după profit și putere; în acest context individul oscilează între acceptarea compromisului și propulsia propriei conștiințe conservatoare. Primul îi oferă șansa vieții fizice, a doua — șansa frînghiei. Alegînd viața el intră, deci, în structura distrugătoare a mecanismului burghez.

În contextul lumii unei sinucigaș, piesa devine o încercare psihologică de a trata oglindirea lumii exterioare împreună cu efectele dăunătoare ale

complexității dezintegratoare și nedreptățile constatate de individ. În această accepțiune societatea oglindită este o comunitate generalizată, modernă, automatizată.

Oricare ar fi însă varianta de bază, tema prelucrată se află în fața unei duble capcane. Prima — pierderea într-o disertație filozofică, cealaltă — riscul de a deveni moralizator. Obstacole evitate — aproape în întregime — prin grija lui Dan Alexandrescu și prin resemnificările artistice generate de actorii prezenți în rolurile decisive. Datorită lor piesa reușește părăsirea eticului trivial în favoarea esteticului, vizual dominant. Contribuie la această vizualitate accentuată jocul intim al luminilor, decorul sărac dar realizat cu o inventivitate de tip surpriză (inclusiv decorul viu) mișcarea de scenă. Prin aceste elemente se creează o atmosferă dinamică, fără a da însă senzația unui show.

După această prezentare (nici măcar sumară), intervine în mod necesar o întrebare de tip clasificator. Unde se situează piesa în contextul dramaturgiei românești actuale?

De precizat că în cadrul Festivalului dramaturgiei românești actuale, a cîștigat marele Premiu. Deci un meritat succes. Răspunsul poate fi numai parțial și relativ în urma concursului. Luînd în considerare însă tot ce am putut vedea pe scena românească în ultimii ani, putem decide că datorită unor semne definitorii (părăsirea nivelului local al tematicii, introducerea unei tehnici teatrale moderne în comunicarea către spectator, o regie curajoasă) piesa reprezintă o cale posibilă de urmat în viitor. Așteptăm...

GEZA KISS

„LIEBER WENIGER ABER BESSER!“

Gespräch mit Prof. Dr. Ing. HELMUTH THEIL, Prorektor des Politechnischen Instituts Temeswar

Wie schätzen Sie die gegenwärtige Studentengeneration ein? Welches sind die Ansprüche, die die Hochschule an die Studenten stellt?

Es ist schwer, von einer Generation zu sprechen. Ich würde sagen, dass ein besonderes Kennzeichen der jetzigen Studenten gegenüber jener, die vor zehn Jahren die Hochschule besucht haben, ihre Anzahl ist, die stark zugenommen hat. Wir befinden uns auf einem Höhepunkt, wie das bis jetzt noch nie der Fall war. Dadurch, dass es so viele Studenten gibt, existieren auch mehr junge Leute, die das Studium nicht unbedingt als ihre Lebensaufgabe betrachten, sondern die Hochschule besuchen, um dem Wunsch der Eltern nachzukommen, oder das Militär etwas schneller hinter sich zu bringen. So ist auch die Anzahl jener Studenten gestiegen, die nur schwer den Ansprüchen der Schule genügen. Allerdings bleibt aber diesen „Mitschwimmern“ mit dem Beginn des dritten Studienjahres nichts anderes übrig, als ihre Ansicht über das Studium zu ändern oder es aufzugeben.

Wodurch wurden die Lehrmethoden am Polytechnikum in den vergangenen Jahren entscheidend beeinflusst?

Im Prinzip müssen wir mit jedem Studierjahr wieder von neuem beginnen, bei ständig fortschreitender gesellschaft-

licher Entwicklung. In den letzten zehn Jahren ist es uns immer mehr gelungen, die Studenten in die Praxis miteinzubeziehen. Selbstverständlich war das nichts Neues für das Polytechnikum. Hier ist es vielleicht gut zu unterstreichen, dass dies die erste technische Hochschule war, die Diplomprojekte eingeführt hat, die eben nicht theoretische Projekte waren. Dies in den zwanziger Jahren. Durch diese Arbeiten wurden reale Probleme der Industrie aufgeworfen und gelöst. So kam es also, dass wir für die Integration Unterricht — Forschung — Praxis nicht unvorbereitet waren. Wir sind da nun auf diesem Weg einfach weitergegangen.

Die Wissenschaft spielt eine neue Rolle und hat eine größere Verantwortung. Wie steht das Polytechnikum dazu?

Wir orientieren uns auch danach. Es gibt verschiedene Möglichkeiten: Beginnend mit dem vierten Studienjahr arbeiten die Studenten je achtzehn Stunden pro Woche — das wären im Ganzen hundertneunzig Studenten — für Entwurf und Forschung, Schulter an Schulter mit ihren Lehrern. Da muss jeder für sich kreativ denken, was ja viel produktiver ist. Die Ergebnisse dieser Entwurf- und Forschungstätigkeit werden in Form von Protokollen an verschiedene Unternehmen geleitet. Eine zweite Kategorie von Studenten arbeitet in den letzten zwei Studienjahren für die Selbstausstattung der Labortorien. Es werden Versuchsstände projektiert und gebaut die den professionellen Zirkeln von grossem Nutzen sind.

Ja, professionelle Zirkel leisten dem Denken Vorschub. Wie werden Spitzenleistungen ermöglicht?

Ein Student, der zu so etwas gelangen möchte — da hat noch keine Ausnahme die Regel bestätigt — muss ab erstem Jahr studieren, im wahren Sinne des Wortes. Die wissenschaftlichen Zirkel helfen ihm selbstverständlich schon vom ersten Jahr weiter (Mathe, Physik und andere Grundfächer). Die Lehrkräfte schreiben verschiedene For-

schungsthemen aus. Diese werden mit den Studentengruppen besprochen, worauf die Interessenten in der Freizeit ihren „Hobbys“ nachgehen können. Ausser diesen Zirkeln werden jährlich Tagungen zu bestimmten Themen abgehalten. Da hat jeder interessierte Student die Möglichkeit, technische Probleme aufzuwerfen, Lösungen vorzuschlagen oder selbst zu realisieren.

Gibt es Leistungsstipendien für hervorragende Leistungen auf einem speziellen Gebiet?

Leider nicht. Nur die Stipendien für gute Lernergebnisse im allgemeinen, also in allen Fächern. Bei jedem professionellen Wettbewerb werden aber die besten Leistungen prämiert.

Es kommt oft vor, dass die Studenten über eine zu grosse Beanspruchung im Studienalltag klagen. Manchmal enthält der Stundenplan auch über vierzig Stunden pro Woche. Da ergibt sich die Frage: Was ist nützlicher für das Studium — „alles“ oder lieber weniger, aber besser?

Sie haben vollkommen recht. Es ist ein Problem, das mich persönlich und alle Lehrkräfte, die Leitungspositionen innehalten interessiert. Der junge Mensch ist kein Fass, in das man mit dem Trichter hineinschüttet. Wir sind an einer technischen Hochschule. Da wird studiert und nicht auswendig gelernt. Der Student muss sich zwar in die theoretischen Probleme einführen lassen, dann aber selbständig und unabhängig arbeiten, Aufgaben lösen. Es kommt vor, dass manche Jahrgänge einen etwas überladenen Stundenplan haben. In solchen Fällen kommt es sehr viel auf das Studiumskonzept jeder einzelnen Lehrkraft an. Wir versuchen, diejenigen zu bremsen, die etwas zu viel Theorie bringen. Das Wichtige ist nicht, dass ein Student bei der Prüfung alles runterleiert, sondern, dass er beweist, etwas praktisch anwenden zu können. Statt alles auswendig, lieber weniger aber besser.

Wir danken Ihnen für das Gespräch.

DANIEL KENST

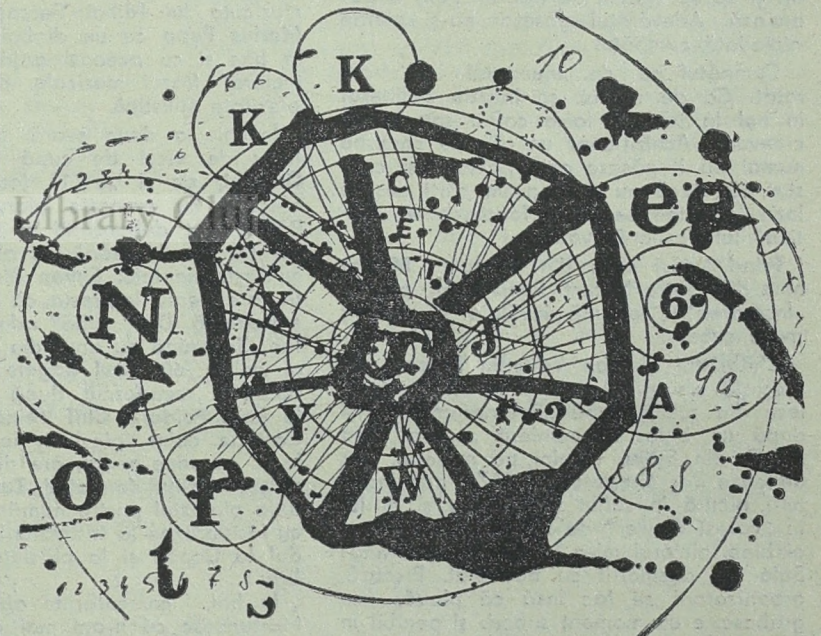
universitas-texte

In dieser Rubrik werden ab nun Texte erscheinen, die sich mit Studentenproblematik beschäftigen. Es kann dies Gedicht, Prosa oder auch Essay sein. Willkommen sind Einsendungen von rumäniendeutschen Autoren jeden Alters.

BETTINA GROS

STUDIENJAHR I

das ist so
wie das erwachen am morgen:
wenn man sekundenlang nicht weiss
wo man ist
was gestern war
ist weit und fremd
man ist ein anderer
was müsste man tun
nichts erwartet oder erhofft
zweifelt
weil man nicht weiss
wass das soll
das erwachen und so
nur ein bisschen traum verklebt die augen
und das halbkunkel
nicht weiss was folgt
nach der ersten armbewegung
darum den mund bewegt
und dann schon ein wenig zu begreifen beginnt
(als erstes den schmerz
im rechten ohr)
schweigt
allein ist
mit der frage
weiter schlafen oder aufstehen
schwer einen entschluss fasst
aufsteht
und dann doch nicht steht

Alexandru Pecican: KROKOBURITANIEN I

II. TEIL

Mit der Dorfproblematik beschäftigt sich Herta Müller auch in einigen der anderen Texte. Viel mehr als in der Erzählung **Niederungen** finden wir hier vom Hass dieser Gemeinschaft auf die, die sich nicht integrieren. Sie werden nicht nur verstoßen, sondern gar „zum Tode verurteilt“ (S. 84) — wenn das in der Erzählung **Die Grabrede** auch nur im Traum geschieht. Und es geschieht „im Namen unserer deutschen Gemeinde“. Diese Reminiszenzen einer Wahnsinnsideologie stehen auch im Mittelpunkt anderer Erzählungen, wie z.B. **Der deutsche Scheitel und der deutsche Schnurrbart** und haben ihren devotiertesten Repräsentanten in **Herr(n) Wultschmann**, einem skrupellosen Mann, der sich nach „einer Führernatur“ (S. 122) sehnt, er (Herr Wultschmann), Vertreter einer Ideologie des Willens und des Stark-Seins, die ihm eigentlich indoktriniert worden ist, die nie seine eigene war, die er aber als solche vertritt. Und in seinem (auch patriarchalischen) Wahn sieht er die Erfolge seiner Gesinnung — im Hühnerhof.

Zu den Texten, die sich mit banatschwäbischer Problematik beschäftigen, gehört u.a. auch das ach! so viel diskutierte, weil (zumeist)

missverstandene **Schwäbische Bad**. Doch möchte ich in diesem Zusammenhang die **Dorfchronik** erwähnen, in der nicht nur die konventionsbedingte Erstarrung des Dorfes aufgezeichnet wird, sondern auch die offizielle, publik gemachte Seite, die eine andere, entstellte, weil hergekünstelte Erstarrung ist. Dies gelingt der Schriftstellerin, indem sie den Zustand oder das Ob-

vergisst, was diese Leute gemeinsam haben: die Besitzgier: „Wir gehen schon frühmorgens los (zum Strand — Anm. d. Verf., H.F.) damit wir die ersten sind, damit uns kein anderer den Platz besetzt.“ (S. 110). Das Wissen um diese Regelmässigkeit und um das Sichersein erklärt auch, weshalb solche Leute, die sich sogar hassen, doch zusammenbleiben.

des Individiums durch Gegenstände und durch eine zu Monotonie führenden geregelten Arbeit handelt der **Arbeitstag**, wo im Text allerdings die Monotonie gesprengt wird durch Umkehrung des Handlungsablaufes.

Dies sind Texte, die schon im Stadtmilieu angesetzt sind. Jedoch begegnen wir hier derselben Entfremdung und Irritation („Ich gehe hinter mir her, ich falle aus mir heraus, über den Rand meiner Vorstellungen“). **Die Strassenkehrer**, S. 104), demselben Zwang der Bilder, wie in den anderen Erzählungen. Dieser Zwang der Bilder, denke ich, entsteht aus einem Zwang intensiven Erlebens und Erinnerns und überträgt sich genauso obsessiv auch auf den Leser. Ein Zwang, aus dem gute Literatur entsteht.

„Auch diese Stadt ist ein Dorf. Tagtäglich rücken die Dinge in ihr so nahe an mich heran, dass ich mich wehren muss. Und weil ich mich wehren muss, ist meine Sprache so hart geworden. Und je härter meine Umwelt mich berührt, je härter wird meine Sprache. Ich lass mich nicht verschlucken von den Dingen.“ (Herta Müller, aus der bereits im ersten Teil der Besprechung zitierten Danksagung, NBZ, 7. Juni 1981, S. 2/3.)

HELMUTH FRAUENDORFER

„Ich lass mich nicht verschlucken von den Dingen“

zu HERTA MÜLLERS Prosaband „Niederungen“

jekt, über den / das sie schreibt, nennt und dabei hinzufügt: was im Dorf so oder so, bzw. was in der Zeitung so oder so genannt wird. Also eine Erzählweise auf drei Ebenen; aus der Sicht der Autorin, in den Köpfen der Bewohner und die offizielle Variante.

Doch Herta Müller bleibt nicht nur bei der Dorfproblematik. Über gescheiterte zwischenmenschliche Beziehungen, die nur noch aus formaler Instanz (der Ehe) existieren, schreibt die Autorin im „Urlaubstext“ **Mutter, Vater und der Kleine**, wobei sie aber auch nicht

Von beeindruckender Sensibilität ist der **Schwarze Park** und ausgesprochen schön ist **Damals im Mai**, in dem so vieles „schön“ ist.

Das Individuum, als Objekt zwischen den Institutionen hin- und hergeschleudert, muss versagen (**Inge. Einem Inspektor gewidmet**), genauso wie der (in der Erzählung **Die Meinung**), der dem Opportunismus nicht zusagen will, der bei seiner Meinung bleibt, der integer sein will, von den höheren Instanzen aus der Gesellschaft ausgemerzt wird. (Man entschuldige mir dieses Verb.) Ebenfalls vom Verdrängen

JAZZ

LA SIBIU

In decursul anilor festivalul de la Sibiu a devenit cunoscut pentru muzica de înaltă calitate, pentru superbii interpreți și mai ales pentru spiritul de înțelegere și unitate pe care l-au adus muzicienii români. (...) Salutul meu jazzului românesc, festivalului de la Sibiu și vouă, talentaților muzicieni care aduceți bucurie fărăi voastre.

(Din salutul lui Willis Conovers, realizatorul emisiunii „Time for jazz“).

ACEST SUPERB „CREPUSCUL”...

Forfota a început încă de dimineață. La secretariatul festivalului, primele informații. Și primele decepții. Obținerea biletelor de intrare este o problemă. Chiar dacă ești în posesia unei delegații de presă. „Noi am invitat și acreditat la acest festival acele publicații pe care le-am considerat cele mai îndreptățite să consemneze evenimentul... Deci nu ne rămâne decât să ne scuturăm orgoliul rănit și să ne vedem de treabă. Până după-amiază. Adevăratul gazetar nu-și pierde niciodată cumpătul...

Cumpătul nu, dar începutul tot l-am ratat. Ca de obicei, se întârzie deliberat în hol la taclale, la o cafea sau la un crenvurș. Achiziționez un afiș pe care nu numai eu îl găsesc cam „kitsch” și constat că, dacă nu prea avem cărți despre jazz, la stand se vinde foarte bine „Getica” lui Vasile Pârvan.

Prind totuși ceva din concurs; Metronom din Piatra Neamț. Sună curat, plăcut. „Inserarea” lor mă învâluie și cedez; m-au cucerit.

Chitaristul clujean Valentin Farcaș își prezintă obișnuitul număr de virtuozitate. Iese din scenă după „Entertainment” și după un blues în manieră „negro” Trio A.B.C. din Sibiu, stăpini pe meserie, dar urmează... Crepuscul. JAZZ adevărat; mi-l picură în suflet Ionel Bota și ai lui în „Forest Flower” de Lloyd, iar „Icar”... ei bine, piciorul mi-a luat-o razna. Swing! Sală s-a dezmoțit cu adevărat. Bisează, organizatorii se fac însă că plouă, se grăbesc, e un moment superb și penibil în

același timp (nu mă întrebați cum vine asta), dar aplauzele se sting numai când timișoreni revin în scenă. Primul avertisment că la acest festival marea vedetă e publicul.

Încheie gala Hering-Sachse din R.D.G. cu „free”ul lor de la miezul nopții. Helmut Sachse are o tehnică impecabilă, iar Hering infierbintă aerul din jurul saxofoanelor sale. Doi magicieni zgomotoși...

DE LA O GALĂ LA ALTA

(gânduri, opinii, reacții)

Am remarcat formația din Piatra-Neamț. După părerea mea, va câștiga concursul. Noi am cîntat foarte degajat și ne-am simțit foarte bine. Duo-ul din R.D.G.? M-a impresionat tehnica lor, dar concepția muzicală e în urma valorii lor de instrumentiști. Îmi pare rău că n-a venit și Tony (Kühn - n.n.). M-a lăsat să lupt singur cu străinii aștia (Dan Ionescu, Crepuscul). Nemții? Too fast! (Mihai Farcaș, „Crepuscul”).

NIMIC FĂRĂ „FEELING” SAU BLUES PENTRU 1 APRILIE

E 1 aprilie, iar... Moșu' (pentru posteritate, Florian Lungu) face prezentările: „Johnny Răducanu” Harry Tavitian - două materii cenușii, dintre care una mai mult neagră... „Cu alte cuvinte, recital la 4 miini. Periplu în lumea de fascinație a lui Thelonius Monk, cea din „Weil, you needn't” și, mai ales, „Misterioso”.

E seara Bucureștiului. Cvintetul lui Garbis Dedeian mă poartă prin be-bop, swing și bossă. Alexandru Andries; aici păreriile sînt împărțite. Le lăsăm așa. Să zicem că ne place prea tare bluesul (și muzicuța lui Mihai Farcaș). A revenit Marius Popp cu un diabolic Eugen Tegu la bas și cu aceeași grijă pentru „arhitectura” frazei muzicale, de înaltă complexitate stilistică.

Încheie a doua seară, așteptat cu interes de meci de cupă U.E.F.A., The Quartet, zis și „3+1” (componentă engleză, cu excepția pianistului român). Băieții sînt debordanți și pleznesc de tinerete, dar își stăpinesc al naibii de bine instrumentele. Simon Picard e neliniștit, are nerez impresia că sonorizarea nu e perfectă. Dar „sufală” admirabil în saxofon. Seamănă cu unul din „tinerii furioși” ai anilor '60. Paul Rogers - contrabas. Poate fi recunoscut după părul legat la Ross Poldark. Cliff Verner, originar din Caraibe, calm tipic britanic. Mingiee tobele și, ca orice negru, are simțul ritmului în sine. Mezinul formației, Tunțu Baciu, este deja pianistul nostru numărul unu și cîntă cu insularii pe la festivalurile lumii cu gîndul la Copou și la plăcintele cu poale-n briu...

În hol, comentariile abia au început. Mărturisesc că n-am mai auzit de mult

atîtea superlative pe metru pătrat. E deja trecut de 1.00. Thank you, Cliff, Paul, Simon, Tunțu! Good night, gentlemen...

DE LA O GALĂ LA ALTA (I)

Nu credeam că există ceva atît de frumos... (Ilie Jăchian, Radia - student Timișoara)
E minunat. Să uiți cîteva zile că există și muzică disco (un gînd fugar, rostit cu voce tare).

SEARA CEA MAI LUNGĂ

Seara de simbătă încheie concursul propriu-zis. După care Vocal Jazz Quartet din Sibiu își face numărul, ca în fiecare an. Deci, sărbătoare. Pe care acest grup singular o onorează strălucit. Liderul grupului are și un uluitor joc de scenă. „Starurile de cinema ar mai avea cîte ceva de învățat”, nu scapă prilejul de a fi spiritual prezentatorul Florian Lungu.

Mai (in)cîntă în nota obișnuită Dragoș Nedelcu și, deși am mai ascultat „Around About Midnight” (Monk) și „Fiesta” (C. Corea), cea din urmă e o adevărată sărbătoare „la miezul nopții”.

După ce au cîntat la Timișoara, Trio Wittek din R.F.G. apar în fața caldului, dar exigentului public al festivalului.

Precizie milimetrică, rigoare clasică în infuzia de free modern, satanic. Fritz Wittek e un baterist de înaltă clasă. Inconjurat de cinelii săi „Paiste”, pare tentacular și e simpatic (îmbrăcat în tricoul Clubului de jazz Timișoara mi-e și mai drag) și are o echipă senzațională. Una din plese, ca un făcut, se numește „In the tradition”. „Maggie” e o baladă ce sună straniu tîrziu în noapte. Au trecut două ore. Sunetul saxofonului e nervos, aspru, des-cătușat...

DE LA O GALĂ LA ALTA (II)

Festivalul, dacă nu în regres, atunci totuși o stagnare față de edițiile trecute. Orice mi-ai spune, au lipsit personalitățile de talia unor Markovic, Gut sau Hampel. (BARBARA ZOLTAN, Timișoara).

Eu de fapt am venit să văd ce e festivalul de jazz și ce vrea el de la mine. (Un spectator).
Nu știu ce să-ți spun. N-am... feeling. (O spectatoare).

FESTIVALUL S-A SFÎRSIT. TRĂIASCĂ FESTIVALUL!

Dimineață, jam-session „outdoor”. Jazzul a devenit un limbaj internațional. Îl simți în adevăratele sale vibrații cînd scena e a tuturor.

Și după fabulosul „jam”, sfîrșitul. Sala e plină ochi și radioul transmite în direct

recitalul Reflexului și al ieșenilor de la Studio, cu Ulinici la bas acustic. Dar vine H. Tavitian cu Creativ-ul său care răvășește tot. „N-aș vrea să fiu în locul pianului”, declară Moșu'. Cred și eu. Său „Visul comandantului”, începe inofensiv ca o primăvară (liniștea dinaintea furtunii, presimt asta) și continuă cu rupeți brutale de ritm, emană forță și viziuni apocaliptice, cărora le cad victimă pianul și tobele lui Corneliu Stroe. Două bisuri încheie ora de free-jazz cu „Creativ”. Calificativ: excelent.

Misiunea de a pune punct revine cvartetului lui Csaba Deslő (R.P. Ungară), văzut și la Timișoara în acest an. Coechi-pierii violonistului maghiar sînt degajați! își zîmbesc, au și de ce, se știu tineri și talentați.

Muzica lor are limpezime, e un jazz melodic, pe gustul publicului cam extenuat după reprizele zilnice de „free”, triumful lor încheie așa cum trebuie festivalul.

VASILICA ANCUȚA

DE LA O GALĂ LA ALTA (III)

Cele două big-band-uri mi-au plăcut cel mai mult, în special Ansamblul Armatei, o veche dragoste a mea. Free-jazz-ul este o tehnică mai înaltă după părerea mea. Aș spune însă că s-a cîntat un pic prea mult „free”. Iar acesta s-a cam îndepărtat de jazzul clasic. De aceea poate place atît Johnny Răducanu. A adus un aer proaspăt, după un „free” care te-a fierț două ore...

Observ că tineretul e din ce în ce mai mult prezent. Te întrebă cînd au avut timp acești copii - fizic - să ajungă la asemenea performanțe. Baci, pe care eu l-am prins la 18 ani și pentru mine e încă un copil, pionierii din Cluj...

Chiar și sibienii din Reflex, care au crescut sub ochii mei. Iar astăzi nu poți spune că v-au dispăcut. (Fred Nuss, fotoreporter, Sibiu).

Am remarcat grupul Creativ, care s-a pregătit pentru acest festival. Puțin sub așteptările mele participarea națională. Johnny Răducanu e un show-man, dar îi dau clasă mulți pianiști...

Păcat că n-am văzut Trio Wittek și jam-session-ul, dar mi se pare că basistul și saxofonistul din Anglia au fost cei mai buni din festival.

Deplîng absența timișoreanului Eugen Gondi pe care îl consider un baterist de talie europeană.

PS. Crepuscul: 9,99 puncte (nu dou 10 din principiu). (Alex. Mocanu, anul III Electro - Timișoara).

pink floyd

Tot „International Time” lansează sloganul: „Cînd muzica se schimbă, zidurile se clatină”. Și zidurile Londrei se clătină într-adevăr. Chiar la doi pași de Oxford Street, pe Tottenham Court Road, la numărul 31, în fiecare vineri seara o mulțime de tineri pătrunde în bastionul „hippy” al Londrei: UFO. UFO nu este singurul club „hippy” din capitală, bineînțeles. Cei de aici și-ar putea petrece noaptea la fel de bine la Happening 44, la Marquee, la Tiles sau chiar la Pink Flamingo. Dar UFO, însemnînd „obiect zburător neidentificat” sau, poate, Underground Freak Out (intraductibil), este „cutia” tinerilor care citesc IT. Organizatorii încearcă aici orice formă de spectacol care duce la o dezmoțire, la o sensibilizare interioară. Ambianța e creată de experiențele audio-vizuale, de sitarul indian, de free-jazz. Acest club și-a deschis porțile la 31 decem-

brie 1966 avînd ca primă atracție un tînr grup necunoscut de marea public: PINK FLOYD.

MUZICA ÎN CULORI

Înscrierea grupului pe afișul inaugurării clubului UFO n-a fost o surpriză pentru cei cîțiva privilegiați care îl înconjurau pe John Hopkins. „Hoppy” i-a descoperit în timpul veștii '66 și, impresionat de ideile revoluționare ale cvartetului, avea să-i prezinte pe 15 octombrie la lansarea oficială a jurnalului „International Time” în bătrîna gară dezafectată din Chalk Farm, Roundhouse. Hazard, premoniție?

Trioul Waters-Wright-Mason nu s-a decis să se asocieze cu Syd Barrett decît în primăvara anului 1966. Cei trei tineri muzicieni fondaseră la începutul anului un prim grup care se numea „The Architectural Abdabs”. Formația cînta îndeosebi rhythm&blues Abdabs vor ilumina „noptile nebune” din perimetrul Londra-Cambridge pe parcursul citorva luni, apoi se vor separa fără mari regrete. Principala lor problemă fusese lipsa de direcție artistică. Cu Syd Barrett, noul lor asociat, trioul Waters-Wright-Mason simte rapid că problema creativității și impulsivității artistice nu se mai pune.

Barrett are într-adevăr idei, și, ceea ce este esențial, idei originale!

Primul manager al grupului, Andrew King, va spune mai tîrziu: „Asocierea M-W-Barrett-W era dispartată. Syd era student la Școala de arte frumoase din Camborwell, Wright studia muzica nu mai știu exact la ce conservator, iar Mason și Waters erau studenți la Școala Politehnică din Regent Street. Gratie temperamentului artistic al lui Syd, formația a reușit să-și găsească „vocea”. La acel punct, dealtfel, plutea impresia că Floyd era Syd Barrett plus nu importă ce muzicieni susceptibili de a-l acompania!”

Roger, cel mai în vîrstă (născut la 6 septembrie 1944) părăsise de patru ani Cambridge pentru a studia arhitectura la Londra. Aici îl întîlnește pe Mason (n. 27 ianuarie 1945) și pe Rick Wright (n. 28 iulie 1945), care studia concomitent muzica și arhitectura. La sfîrșitul experienței Abdabs, trioul și-l adaugă pe Barrett, și el originar din Cambridge (n. 6 ianuarie 1946).

Grupul abia format concertează la Cambridge unde devine o glorie locală, mai ales în comunitatea studentescă. Dar prima etapă către recunoașterea populară este seara lansării la Roundhouse, apoi grupul devine pentru o lună „rezident” la Marquee, celebrul club prin care au trecut și Rolling Stones, Who, Small Faces.

Primele ore ale anului 1967 vor rămîne în istoria grupului. Căci, la 31 decembrie, grupul participă la specta-

colul de inaugurare al UFO. Tot ceea ce Londra consideră hippy și marginal se regăsește într-o uimitoare seară de revelion care nu va avea nimic în comun cu tradiționala sărbătoare familială engleză.

Într-un potop de sunete, de parfumuri, de culori și lumini Pink Floyd (trad. „Flamingoul Roz”) apare tîrziu în noapte. Show-ul a fost pregătit cu grijă și grupul dă o mare lecție audio-vizuală. Pink Floyd devine „peste noapte” figura cea mai populară a Londrei underground. Înconjurat de un noian de fani entuziaști, grupul regăsește Marquee la 5 ianuarie. Aici Pink Floyd pune ultima cărămidă la spectacolul total pe care-l visează din octombrie și pe care n-a încetat de atunci să-l cizeleze. Spectacolul, care va purta numele „Muzica în culori - Pink Floyd” va fi prezentat marelui public în 17 ianuarie la Commonwealth Institute.

Acest concert rămas celebru în Marea Britanie va aduce grupului notorietatea oficială. Asistența este compusă din acele personalități care formează în mod obișnuit „toată Londra” și care, bineînțeles, nu au nici un fel de „apriori” favorabil pentru această muzică agresivă, care răvășește simțurile. Pilula va fi totuși înghițită și această faună rănită va recunoaște că de la Beatles încoace nu mai auzise ceva atît de nou.

(VA URMA)

Traducerea și adaptarea de: V. ANCUȚA și SANDU MOCANU

Teodora Idvorean, redactor la secția „Sport” a revistei noastre, ne expediază din Tirgu-Mureș (unde s-o jucat prima etapă a turneului echipelor studențești de volei) un amplu comentariu a supra meciurilor care au avut loc.

:150

DE SECUNDE PE TEREN

Fiindcă spațiul tipografic nu ne permite să reproducem toate cele 136 de rinduri ale articolului, „transmitem” cititorilor doar impresiile asupra ultimelor două zile de competiție. Asta și pentru tensiunea înclăștării finale, tensiune pe care Dora ne face să o simțim cu intensitatea trăirii directe. Deci, din nou legătura cu Tirgu-Mureș.

FILE DE JURNAL

Penultima zi: La ora 10 intră în teren Poli Timișoara și A.S.A. Buzău, o echipă fără prea mari pretenții. Și totuși în primul set ne conduce cu 6-3 și 10-6, dar Radu adună echipa în jurul lui și facem 13-10. La 14-13 avem minge de set, dar Sandu și Fane iar servesc prost și acum e 14-14. Pe mîna lui Traian cîștigăm setul cu 16-14, nu însă fără emoții. Setul 2 e echilibrat la început, însă Radu servește excelent, face punct direct din serviciu, iar blocajul (Sandu și Sorin) funcționează perfect; e 10-4 pentru ai noștri. Buzoienu revin, fac 8 puncte, dar Traian nu poate fi blocat din zona 4, iar stînga lui Fane nu mai greșește. Cîștigăm setul cu 15-11. A venit și profesorul Mircea Busu, antrenorul echipei din Caransebeș, care în mod normal ar fi trebuit să fie și ea prezentă aici la Tirgu Mureș. Setul 3 a fost cel mai echilibrat, avantajul trecînd dintr-o parte în alta a fileului: 3-0 pentru noi, 5-3 pentru ei, 6-5 pentru noi, 8-6 pentru ei, 9-8 pentru noi, 11-9 pentru ei, 11-11. De aici nu mai cedăm avantajul și cu Tibi vioara înții cîștigăm setul 15-12 și meciul cu 3-0.

Ultima zi a turneului va clarifica situația și la finele ei vom cunoaște primele 4 echipe care vor participa la cel de-al 2-lea turneu de baraj. Poli — Delta Tulcea, meci ușor — credem cu toții — pentru ai noștri. Stau împreună cu vicepreședintele clubului Nicolae Godeanu și profesorul Busu în primul rînd, chiar în spatele băncii noastre de rezerve. De aici, meciul pare mai incandescent, parcă ești pe teren. Primele 2 seturi, fără istoric. Conducem de la cap la coadă și cîștigăm cu 15-6, respectiv 15-10. Au fost cele mai frumoase seturi pe care le-au făcut alb-violeții în acest turneu. Și nu știu pe cine trebuie să pomenească mai întîi. Poate pe Radu Județ ridicătorul și „dirijorul” echipei în teren, de la meci la meci mai inteligent, cu pase mai precise, un adevărat Cornel Orosz al nostru (în plus Radu blochează și servește foarte bine). Poate pe Tibi Mozeș, o revelație pentru mine, trîgător de clasă care poate și trebuie să se perfecționeze. Poate Sorin Grădinaru, liantul ce unește și adună echipa, ori Sandu Caik, Traian Cionca și Nicu Groza (ce mîndru era profesorul Busu, primul său antrenor, cînd îmi spunea: atacă bine „Nicușor”!). S au poate Ștefan Kozlac, Liviu Grădinaru, Dorel Truța, Doru Pele cu merite pe care numai spațiul nu-mi permite să le pomenească. Setul 3 începe în aceeași notă, e 10-5 pentru noi și dau să spun: „în zece minute maximum plecăm!” „Nu fii așa de sigură!” „vine răspunsul, și în două minute aveam să îmi dau seama că tov. Godeanu avea dreptate. Profesorul Bodescu face câteva schimbări greșite, băieții se pierd copilărește, tulcenii apasă pe accelerator și în loc să cîștigăm meciul, pierdem setul cu 13-15.

Setul 4 ne-a adus în pragul nebuniei: profesorul Busu ține în gură o țigară pe care o mestecă nervos, eu mă agit și mă trezesc dînd indicații, dar cine să mă audă? Singurul cu picioarele pe pămînt pare tov. Godeanu. În teren ai noștri sînt ca drogați și nu le iese nimic. Pierdem setul la 4! Mă gîndesc că doar o minune ne mai poate salva. E 2-2 la seturi, e pauză și în teren băieții s-au strîns în jurul antrenorului. Profesorul Busu a ieșit să fumeze. Și cînd simt că nu mai pot, îl aud pe tov. Godeanu: „cîștigăm!” nu mai știu ce să cred, dar nu mai am putere să-l contrazic. În teren, băieții sînt mai hotărîți ca niciodată. Nu mai țipă unul la altul. Se sfătuiesc. Și calmul lor ni se transmite nouă în tribună. Incepe setul 5 și facem primele 2 puncte pe greșelile adversarilor. Și roata se întoarce iar. E rîndul tulcenilor să greșească, iar noi nu le dăm nici o speranță. Cu genunchiul „în pionerie” Traian și alături de el Sandu și Nicu, trag din orice poziție. Și îi batem la 0 în ultimul set, victorie deci cu 3-2. Băieții ies în oraș să scape de oboseala ce îi apasă. Alerg să prind tragea la sorți. Se desemnează orașul care va găzdui turneul celor 4 pentru promovarea în elită. Cîndidează: Timișoara, Tulcea, Săvinești. Și sorții decide: Săvinești.

12-14 V 1983. A.S.A. Electromureș, Poli Timișoara, Rezonul Săvinești și Delta Tulcea se vor întîlni în elegantul oraș moldav pentru a le desemna pe cele 2 promovate. Credem în Poli. Pentru că POATE și TREBUIE să-și depășească adversarele. Pentru că trebuie să creadă în propriile forțe și în puterea jocului colectiv. Succes și baftă, POLI!

Cînd m-am gîndit să scriu despre canotaj, nu știam prea multe despre acest sport al apelor și nici nu bănuiam cită trudă se ascunde în spatele unui titlu de campion național. Fără intenția de a nedreptăți pe ceilalți sportivi de performanță, dar în fotbal, handbal, baschet, volei, ba chiar și atletism, un singur antrenament pe zi e suficient. În canotaj însă nu. Aici se face greu față cu două antrenamente pe zi și doar timpul e socotit vinovat de reprogramarea celui de-al treilea.

Secția de canotaj a clubului Politehnicii se mîndrește cu rezultate frumoase. Recent încheiate, finalele campionatului național la canotaj fond ne-au adus din nou pe primele locuri. Despre aceasta dar și despre necazuri, ne-a vorbit tovarășul Willemsz Ladislau, antrenor coordonator al secției de canotaj, și mai tînărul său coleg Dan Ciosici. Patruzeci de kilometri parcurs zilnic canotorii, cîte douăzeci la fiecare antrenament, dar munca lor nu se încheie aici. Reveniți cu

picioarele pe pămînt intră în sala de forță unde îi așteaptă halterele, ori pornesc în alergare, căci nu numai atleții aleargă. Greu, foarte greu, pentru că Politehnica nu are încă (!) o bază nautică proprie,

CANOTAJ

canotorii lucrînd împreună cu cei de la C.C.S. care dețin două asemenea baze. Greu, pentru că vestiarele sînt neîncălzite, iar dușurile nu funcționează întotdeauna.

Și nu de puține ori, abia întorși de pe apă, fetele și băieții sînt nevoiți să pomească spre școală încă transpirați. Dar cînd există pasiune pentru ceea ce faci, nu mai contează altceva. Dovadă — cupele și medaliile care împodobesc pereții clubului, obținute pe diverse

piste nautice din țară și străinătate.

Aurora Darka, medaliată cu bronz la campionatele naționale, compoantă a lotului olimpic, Maria Musțeștea, dublă campioană națională la juniori și seniori, campioană a lotului olimpic sînt cele care mențin cota performanțelor foarte ridicată. Le-au urmat exemplul urcînd pe podiumul de premie la finala campionatului național de canotaj fond, Lucian Olah, Eugen Jilca, Mircea Chiroban, Ioan Sarchia, Alex Adam, Zoltan Magda ș.a.

Dar ceea ce mi s-a părut deosebit, e că tinerii sînt aproape toți studenți fruntași și dictionul „Mens sana in corpore sano” e mai adevărat ca niciodată. Alex Adam și Ștefan Mirsu, ambii medaliați la campionatul național, Eugen Hars și Vasile Mihalcea, campioni universitari, Sorin Trocan, Eugenia Kenst, Rodica Galetchi cu rezultate bune și foarte bune.

Să le urăm deci canotorilor vînt din pupa și o pistă fără valuri!
TEODORA IDVOREAN

Eternele ecuații ale gazonului

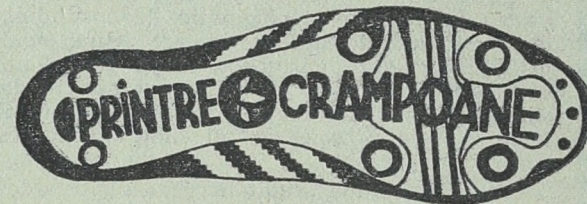
România—Italia; Craiova—Benfica. Două ecuații simple la prima vedere, reprezentativa jucînd cu campionii mondiali „en titre” după acel puțin măgulitor 0—2 cu Iugoslavia de pe stadionul 1 Mai, iar craiovenii avînd în cont un promițător 0—0 din partida tur. Și totuși, calculele hîrtiei au fost infirmate în ambele cazuri. Au fost infirmate pentru că fotbalul se joacă pe stadioane, nu pe hîrtie.

Cele două jocuri au avut fizionomii opuse. În primul (România—Italia). Combatantele au luptat ca doi boxeri de categorie mijlocie angajați într-o dispută fără menajamente, care au renunțat demult la gardă, și a căror luptă a rămas multă vreme sub semnul întrebării. Aceasta este impresia generală a partidei, comparativ cu meciul de la Craiova, chiar dacă Balaci (să zicem) s-a plimbat pe tot terenul pentru „îmblînzirea” fiorosului Gentile. Din această luptă dreaptă a cîștigat combatantul mai robust fizic, care, din fericire pentru noi, a fost echipa României.

Deși poate părea paradoxal, meciul de la Craiova a fost mult mai atent și în amănunt calculat. Jocul Craiovei a fost al unui boxer de categoria grea care-și așteaptă adversarul pentru a-l prinde descoperit și a-i administra lovitura decisivă.

Calculul lui Oțet a fost clar: îi lăsăm să atace, ne apărăm la 20 de metri de poartă și-i prindem pe contraatac. În 90 de minute tot scăpăm noi o dată.

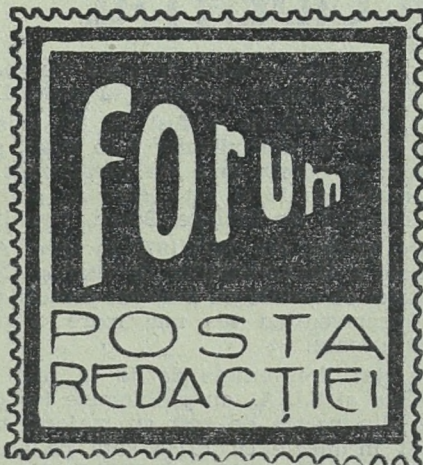
Intr-adevăr, au scăpat în minutul 17 la lovitura

liberă executată de Balaci. În loc să se năpustească însă asupra adversarului făcut knock-down, jucătorii noștri s-au retras cuminți pe posturile lor oferind portughezilor posibilitatea să etaleze o întregă gamă de atacuri care au pus în mare pericol poarta lui Lung și la cea încercare pe susținătorii Universității. Doar primele 7 minute cînd a practicat marcajul om la om Craiova a fost Craiova. Din păcate a urmat golul lui Filipovici, în plină ofensivă olteană, gol ce a produs degringoladă în echipa noastră. Speriați de acest gol craiovenii s-au retras din nou la 20 de metri de poarta lui Lung, cedînd inițiativa și oferind bune situații de gol adversarilor. Golul lusitanilor venit într-un moment cu totul neprielnic, împotriva cursului jocului, a produs o inexplicabilă eroare tactică, pentru că jocul „de contre”, valabil la 0—0 nu era indicat și la 1—1 situație la care se califică Benfica.

În final cînd s-a revenit la pressing s-a dovedit a fi prea tîrziu. Bara lui Crișan e un element accidental care nu schimbă datele problemei. Indiferent de rezultat în jocul Craiovei s-a săvîrșit o eroare de ordin tactic. Ea a adoptat mentalitatea boxerului preocupat nu atît să-și plaseze propriile lovituri cît să le evite pe ale adversarului. Și cum de ce ție frică nu scapi... nu ne rămîne decît să așteptăm cu optimism meciul cu Cehoslovacia.

TUDOREL URIAN

Sebastian Bogdan, Facultatea de mecanică. O proză și o poezie, nici un cuvînt în plus. Bănuim că dorii să ne cunoașteți opinia... Ideile, motivațiile din scrierile dumneavoastră sînt valabile, în schimb „execuția” la-să de dorit. Vă aflați la intersecția dintre un egocentrism periculos și unele frămîntări mai degrabă adolescentine, de un sentimentalism desuet. Dacă sînteți la început de drum continuați. Cu timpul vă veți găsi tonul firesc. Dacă însă aceste lucrări sînt rodul unei experiențe mai îndelungate, o schimbare de optică se impune. Un cetaclu al studentilor (de pildă „Pavel Dan”) v-ar da, desigur, orientarea necesară.

TOP C

1. 7 C, 19 C cu 67 p.; 2. 2 MV, 13 C cu 66 p.; 3. 17 C, 15 C cu 65,5 p.; 4. 1 MV, 22 C cu 65 p.; 5. 21 C, 12 C cu 64 p.; 6. 20C, 14 C cu 63,5 p.; 7. 4 C, 3Ex, 1 C cu 62 p.; 8. 9 C, 8 C, 18 C cu 61 p.; 9. 16 C, 19 TCMT, 11 C cu 59 p.; 10. 2 C cu 58 p.; 11. 6 C, 5 C cu 56 p.; 12. 10 C cu 53 p.

1. 4 C cu 45 p.; 2. 2 MV cu 44 p.; 3. 1 C cu 43,5 p.; 4. 3 Ex cu 43 p.; 5. „U” cu 40 p.

OBSERVAȚIE: Pentru rezultatele deosebite obținute în cadrul întrecerii, Comisia socială a CUASC — CU în colaborare cu revista noastră va acorda un premiu special celui mai frumos cămin din Centrul Universitar.

„TOP 20”

- SUGAR AND THE LOLLIPOPS — FISH AND CHIPS
- STRAY CATS — GONNA BALL
- JOE COCKER AND JENNIFER WARNES — UP WHERE WE BELONG
- JOANS — BABY CAN YOU ROCK
- THE HORNETTS — COULOMBUS
- DAVID ESSEX — VERITY
- ELKIE BROOKS — NIGHTS IN WHITE SATIN
- SYLVESTER — HARD UP
- KENNY ROGERS AND SHEENA EASTON — WEVE GOT TONIGHT
- MATCH BOX — HEAVEN CAN WAIT
- TOTO COTUGNO — L'ITALIANO
- DEVO — THAT'S GOOD
- LEO SAYER — ORCHARD ROAD
- TANY TUCKER — I FEEL RIGHT
- BENNE AND BEE — TAKE IT OR LEAVE IT
- ROY LONEY — DOCTOR BOOGIE
- ERIC CLAPTON — WORRIED LIFE BLUES
- LA MAMA — „VOULES — VOUS COUCHER”
- DONNA SUMMER — SOME TIMES LIKE BUTTERFLIES
- BERTIN OSBORNE — ETERNA MALADIA

Realizatori, VICTOR SPIRACHE și NELU MUNTEANU

CĂLĂTORIE ÎN ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT (IV)

SE ÎNSEREAZĂ LA TOKYO

PARĂSIM AEROPORTUL „NARITA“ cu autocarul „N.T.B.“ Se circulă pe partea stângă și am tot timpul senzația că intrăm în coliziune cu autovehiculele ce vin din sens opus. Până la Tokio, aflat la 30—40 kilometri depărtare, autostrada suspendată pe piloni giganti de beton armat serpuiește printre fermele și orezăriile desenate perfect geometric. Încă nu realizez faptul că sînt pe pămînt japonez. Privim pierduți prin parbrizele laterale și doar videocaseta cu desenele animate ce ne sînt proiectate ne trezesc la realitate. Sîntem într-adevăr în țara electronicii ultra-perfecționată, în țara aflată într-o cursă contracronometru cu S.U.A., în vederea realizării proiectului de dezvoltare a ordinarilor din a cincea generație, pentru care s-au investit în decurs de 10 ani mai multe sute de milioane de dolari. Și nu în ultimul rînd, în țara sakurei, a muntelui FUJI, a legendelor gheșe și a unui minunat popor, care între galopul economic și manifestațiile de pace, își mai găsește puțin timp și pentru ikebana, adică pentru aranjamentele florale.

Și, în fine, la orizont apare Tokio, cenușiu, gigantic, înfricoșător și enigmatic, adăpostindu-și cele 11 milioane de suflete, cu care deține locul trei în rîndul megalopolisurilor, după Sao Paulo și Mexico City. (Într-un alt clasament, stabilit de Business International Corp, Tokio ocupă locul doi în lume printre orașele cu cel mai ridicat cost al vieții.)

Tokio înseamnă „capitala de răsărit“ și este a treia capitală a Japoniei, după Nara și Kyoto. Pînă în 1968, cînd împăratul Matsuhito și-a mutat curtea de la Kyoto la Tokyo, actuala capitală niponă se numea Edo. Și, odată cu apariția în istorie a denumirii de Tokyo, începea pentru Japonia miraculoasa eră Meiji, cu adînci și novatoare transformări ce aveau să se facă simțite în mai toate domeniile vieții din Țara Soarelui Răsare.

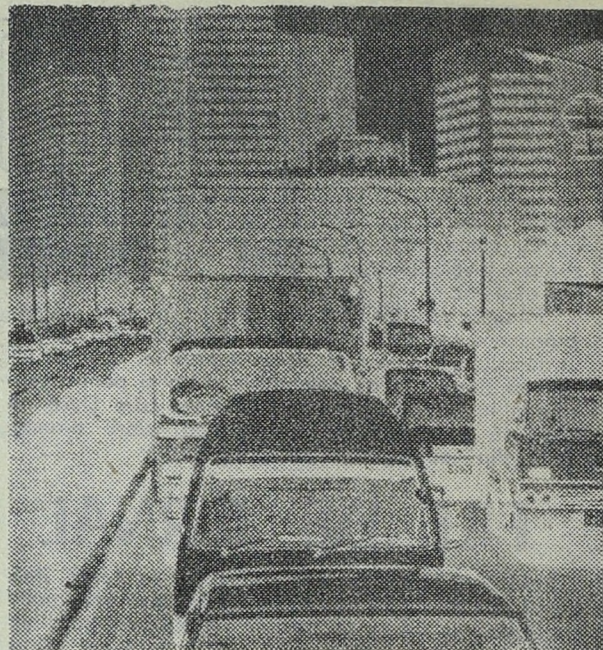
Sîntem cazați la Hokke Club Hotel, undeva în partea nord-estică a marelui oraș. Hotelul se află la marginea lacului din marele parc Ueno. Pe o suprafață de circa 100 de hectare, se pot întîlni o serie de instituții de cultură și artă: principala sală de concerte a capitalei, Muzeul național de artă japoneză și Galeria de arte frumoase. Tot în parc, în mijlocul unei vegetații tipic orientale, se mai găsesc templele Kan-eiji și Toshogu, precum și cea mai mare grădiniță zoologică din lume.

E mare festival de vară la Tokyo. Afîșe enorme ornamentază bulevardele, vitrinele superma-

gazinelor și holurile hotelurilor și te invită în Ueno Park pentru a participa la serbările tinerețului. În fiecare primăvară marele parc găzduiește sărbătoarea cireșilor în floare (sakura) la care participă mii de japonezi. Adevărat simbol național și foarte prețuit de niponi, cireșii reprezintă o adevărată fascinație estetică în Țara Soarelui Răsare. Înflorirea cireșilor — care sînt cultivați mai cu seamă ca plante decorative — reprezintă un adevărat eveniment național, iar mijloacele mass-media relatează zi de zi progresul, dinspre sud spre nord, al înfloririi lor. Pretutindeni se organizează sărbători pentru admirarea florilor, la care participanții sînt seduși de fascinația efemerului și a frumosului.

Sînt nerăbdător să văd strada și spectacolul ei. Pentru cazul în care ne-am rătăci, primim o hartă și cartea de vizită a hotelului. Dealtfel, nu e deloc greu să te rătăcești în Tokyo. Străzile înguste cu care am făcut cunoștință la prima ieșire seamănă atît de mult între ele, încît e suficient să faci o piruetă cu ochii închiși, pentru a nu mai ști din ce parte ai venit și încotro te duceai. Pentru un străin imensele și multicolorele reclame luminoase nu spun absolut nimic. Totul e scris cu pitoreștile semne japoneze (anji), renunțîndu-se la traducerea în limba engleză, din motive de conservare a limbii. Un super-market poate avea o firmă la fel de pompoasă ca și o banală prăvălie de mărunțisuri. Și numai intrînd pe ușile prevăzute cu clopoțel sau celulă fotoelectrică îți poți da seama de marca magazinului, în care ești întîmpinat cu acele „perfecte“ înclinări ale trunchiului și palmele întinse pînă la nivelul genunchilor. Lăsînd la o parte serviabilitatea ireproșabilă a vînzătorilor, am fost surprins în mod neplăcut de răceala lor cu tendințe de eleganță. Am avut ocazia să cîntărească raioanele unui supermagazin al firmei „Mitsui“, la al cărui parter eram singurul vizitator. Ce strană senzație! Nici un zgomot, nici o șoaptă. Și în dreptul fiecărei tejele, întîmpinat de aceleași plecăciuni protocolare, fără nici un zîmbet, de parcă aveam de a face cu roboți.

S-a înnoptat de-a binelea la Tokyo. Șiruri neîntrerupte de autoturisme proiectează dungi luminoase pe autostrada de sub ferestrele hotelului, îndreptîndu-se spre Ginza, unde valoarea metru-lui pătrat pe teren atinge sume exorbitante. Magistrala se formează nu departe de gara Ueno și, cale de vreo doi kilometri, coboară spre sud pînă

la Chiyoda-ku, zona centrală a Tokyoului.

Hokke Club se vrea un hotel sobru, capabil să satisfacă toate dorințele musafirilor săi. Cu 1.500 de yenți poți închiria o cameră dublă, în stil european, ce-ți asigură tot confortul. Există și camere de hotel tipic japoneze (ryokan), pardosite cu tatami (rogojini de un metru pe doi) și mobilate conform tradiției nipone. Sînt mai scumpe decît camerele europene, dar, indiferent de alegerea făcută, turistul găsește pe pat un kimono de interior, cu briul împletit, papuci de casă și de baie. Este ținuta cu care poate circula prin toate spațiile hotelului, chiar și în restaurante, fără a ieși însă în stradă. La fiecare etaj există o baie japoneză, ce poate fi folosită în comun de bărbați și femei. În fața oglinzilor ce cîntăresc pereții se găsesc scaunele joase și vase de plastic în care se prepară soluția de spălat. Se folosește un prosop pătrat de plus, cu care se freacă corpul sub jetul dușului mobil. Și, în fine, cei ce doresc pot rămîne în continuare în micul bazin, umplut cu apă fierbinte și prevăzut cu trepte.

... Tokyo e obosit. Chiar dacă ora e înaintată, în Ginza, Akasaka, Shinjuku sau Roppongi începe viața de noapte. În sunetele șamisenului, tokyo-ții se lasă în mrejele sakeului și vorbelor dulci ale urmașelor celebrei ghișe Manryu.

Tokyo, iulie 1982.

DAN PARVULESCU

(VA URMA)

METEHNE ALE ÎNVĂȚĂMÎNTULUI OCCIDENTAL

UNESCO făcea public prin recente sale jurnale faptul că 11 țări ale lumii a treia au peste 100 de milioane de analfabeți; în fruntea tristei ierarhii se află însă India cu 287 milioane. Luîndu-se ca etalon al lumii a treia procentul mediu de 65 la sută, statistica arată că doar 45 la sută din copiii pakistanezi în vîrstă de 6—11 ani au șansa de a frecventa școala.

Louis Maxandeanu, delegat național al Partidului Socialist Francez, arăta într-unul din numerele ziarului „Le Monde“ că tinerii sub 25 de ani reprezintă mai mult de 40 la sută din efectivul șomerilor francezi. Dacă în 1973 aproape 3 la sută dintre ei erau înscrși ca solicitanți de locuri de muncă, azi s-a ajuns la 10 la sută.

Numărul total al studenților din lume, care în ultimii 20 de ani a crescut de 4 ori, a atins cifra de un milion. Franța, țară cu pretenții în domeniu, e în urmă cu durata de școlarizare în comparație cu marile țări industrializate. Doar 29 la sută dintre francezii în vîrstă de 16—20 ani intră în învățămîntul superior față de 37,7 la sută în Japonia și 42,7 la sută în S.U.A.

Plata studiilor la colegii nu a fost niciodată o treabă ușoară...

Creșterea într-un ritm mai rapid ca pînă în prezent a costului învățămîntului în colegiile americane a contribuit la intensificarea protestelor împotriva reducerilor pe care Administrația intenționează să le facă în ajutoarele federale pentru studii. Dificultățile pe care le întîmpină tot mai multe familii în a plăti învățămîntul copiilor lor duc și la schimbarea atitudinii față de valoarea educațională.

Pe termen lung (se apreciază că va continua creșterea costului învățămîntului) există pericolul ca tot mai mulți tineri să se sustragă competiției academice, ceea ce va duce la scăderea nivelului de pregătire a noilor cadre. După un deceniu în care taxa școlară a fost aproximativ constantă, ținînd pasul cu inflația, ea a crescut în

ritm galopant, întrecînd inflația începînd cu toamna lui 1980 și va continua probabil să crească.

Anul 1981, cînd inflația a fost de 8,9 la sută (de atunci a ajuns la aproximativ 3 la sută), școlile particulare au sporit taxa de învățămînt pe 1981/1982 în medie cu 13 la sută, ceea ce, potrivit unui studiu efectuat de College Board, constituie cea mai mare sporire din 1971/1972 încoace. Asociația Națională a Universităților de Stat și Colegiilor a constatat că școlile au majorat prețurile cu 17,7 la sută reprezentînd cea mai mare creștere din 1969/1970 încoace.

Școlile de stat, frecventate de 78 la sută din elevii de colegiu ai S.U.A., au problemele lor proprii. 13 state din partea de vest au majorat taxa de învățămînt în medie cu 19 la sută pe an, în frunte plasîndu-se University of Washington, cu 54 la sută. Toate statele din Midwest-ul industrial creează probleme. Un studiu național recent întreprins de Comisia Statelor pentru Educație a constatat că majoritatea oficialităților statelor și colegiilor se așteaptă ca alocațiile de stat pentru educație să rămîină în urma inflației în următorii 3 ani, ceea ce înseamnă o creștere în continuare a taxelor de învățămînt.

Părinții ezită să mai plătească bani mulți pentru educația în școli particulare a copiilor, (de altfel sînt conștienți că mezinul familiei s-ar putea

să nu urmeze de loc o astfel de școală). Universitățile publice, ca cea din statul Ohio, încep să fie solicitate de candidați care altădată și-ar fi deschis baierle pungi la poarta unei școli particulare.

Și totuși, încă se mai speră. Într-adevăr, pare-se Congresul S.U.A. va respinge încercarea Administrației de a reduce ajutorul financiar pentru acest an. Dar pentru mulți tineri este prea firziu...

Tot mai îngrijorătoare în cadrul politicii învățămîntului superior din țările industrializate este problema studenților străini. Multe țări au adoptat dispoziții restrictive față de studenții străini, ca, de exemplu, majorarea taxelor de înscriere și mecanisme de selecție riguroase. În Elveția, de pildă, Universitatea din Bâle nu a acceptat nici un student străin pentru anul 1980/1981 și în nici o universitate nu există vreun loc pentru un student străin, dornic de a se angaja într-un ciclu complet de studii medicale, dentare sau veterinare. Restricții asemănătoare sînt operate în Austria, Franța, care avea reputația de-a fi cea mai generoasă cu studenții străini, a impus un mecanism de selecție mai riguros: examen de limbă și, poate cel mai „impozant“ test, dovada unui cont bancar suficient de substanțial pentru a finanța fiecare etapă de studii. Anglia și Irlanda aplică sistemul S.U.A. și al Canadei, sistem menit a controla aflulul străinilor și constînd în impunerea unor ridicate taxe de înscriere.

Statistici și cifre. Cifre extrase din calculatoarele sofisticate, menite să sfideze sec. XX și nivelul progresului atins de omenire. Cifre amestecate de-a valma, în dosarele umanității, cu cele privind aberanta cursă a înarmărilor, ale statisticilor cu pierderile suferite în războaiele „drepte“ și, nu în ultimul rînd, cu șomajul și inflația. Triste flageluri ale comunităților Homo Sapiens, demascate (și doar atît!) în presa de pretutindeni...

DAN EUSEBIU

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
Redactori șefi adjuncți: FLORIAN MIHALCEA, LUMINIȚA MARINA, HARALD ZIMMERMAN
Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST
Secretar de redacție: DAN PAMPU
Redactori: VASILICĂ ANCUTA, DANIEL BUMB, HORIA DULVAC, HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, NELU MUSTA, DAN PARVULESCU
Grafică: TUDOREL ILIE

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 7, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi, ora 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT“ TIMIȘOARA